

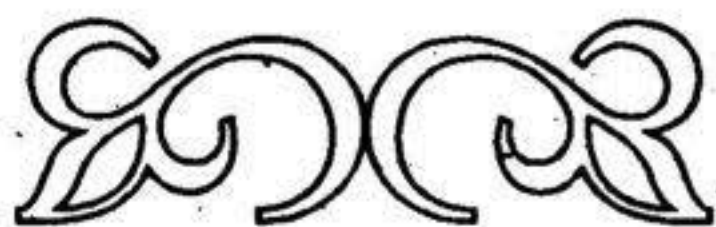
SANDRA BROWN

Trăiește clipa!

THIS MOMENT...

SANDRA
BROWN

Trăiește clipa!

Unu

Drumul i se părușe lung și chinuitor. Străbătu aleea marelui parc, la capătul căreia se ivi clădirea impunătoare, contruită în stil victorian. Jenny Brynn opri mașina în dreptul fațadei albe. Amintirile nemiloase ale unui trecut mult prea îndepărtat se treziră din nou revăzînd această casă imensă, ce făcuse parte din viața ei. Rămase nemișcată cîteva clipe, incapabilă să

deschidă portiera mașinii.

Ridică din nou privirea spre clădire. Totul era neschimbat. Pînă și ferestrele camerelor erau deschise, la fel ca întotdeauna. Perdelele de dantelă dansau grațios în bătaia vîntului. Obloartele din lemn lăcuit străluceau sub razele aurii ale soarelui de vară, iar înaintea porticului de la intrare, se desfășura același covor lung, verde.

Jenny coborî și se apropie de ușă emoționată. Recunoscui ciocanul din bronz și tresări auzind zgomotul surd al metalului ce izbea batantul de lemnul ușii. Înțelese atunci că acest sunet fusese prezent mereu în visele sale, deși îl credea de mult timp uitat.

Era îmbrăcată cu un costum de mătase viu colorată, al cărui pantalon larg îi dădea o alură elegantă; totuși, se simțea stingheră. Trase adînc aer în piept, vrînd parcă să prindă curaj. Din casă nu răzbătea nici un zgomot. O clipă se gîndi că ar fi mai bine să plece. Va spune că nu a găsit pe nimeni și că a plecat fără să mai insiste. Tînăra femeie ridică din umeri și bătu pentru a doua oară în ușa masivă. Lovitura răsună din nou, însă, de această dată, auzi pași pe coridor îndreptîndu-se spre ușa de la intrare. Tresări.

Îi deschise o femeie înaltă, guvernanta dintotdeauna a familiei Graham-Johnson. Jenny recunoscui în sinea ei că, deși trecuse mult timp, femeia nu se schimbase deloc.

— Domnișoară Jenny, a trecut atît de mult timp de cînd..., murmură surprinsă guvernanta, rugînd-o să intre. Sînt atît de fericită că vă revăd!

Jenny tremura și încerca cu greu să-și găsească cuvintele. Surîsul lui Melanie, care închisese ușa în urma ei, o mai relaxă puțin.

— Bună ziua, răspunse ea într-un sîrșit, cu voce scăzută. Am trecut să te văd...

— Desigur, reluă Melanie, înainte ca ea să fi avut timp să termine. Ray vă așteaptă în biroul bunicului său. Ar fi trebuit să spun *propriul birou*, dar după atîția ani..., spuse guvernanta cu un aer trist.

Jenny o urmă pe Melanie pe scara care, la fel ca altădată, avea același miros ciudat de ceară și lămîie. În timp ce urca treptele din lemn alb, se strădui din răspuțeri să-și stăpînească lacrimile. Cel mai mic obiect, cel mai ascuns ungher al acestei case, îi răscolea dureros amintirile. În momentul în care au ajuns pe palier, guvernanta rosti:

— Domnișoară Jenny, dacă nu vă supărați, nu v-aș mai conduce mai departe... Cunoașteți drumul... În momentul în care ați sunat, tocmai puneam pîinea în cuptor...

— Încă mai coci singură pîinea? Întrebă Jenny, care nu uitase nici o clipă mirosul de pîine caldă ce umplea, cîndva, vechea bucătărie, în fiecare după-amiază.

— Sigur! Întotdeauna mi-a făcut plăcere să frămînt aluatul... Iar Ray a adorat pîinea făcută de mine, așa că...

Melanie îi zîmbi tandrù și, dacă Jenny nu s-ar fi stăpînit, ar fi strîns-o în brațe pentru a o săruta.

— Am uitat să vă spun, continuă guvernanta, după moartea domnului Graham, Joan a plecat, iar Ray a trebuit să angajeze o nouă secretară. Veți vedea, este adorabilă!

Zîmbetul lui Jenny îngheță dintr-o dată, în timp ce mergea pe culoarul ceruit ce ducea la biroul stăpînului casei.

Secretara era într-adevăr o tînără drăguță, cu ochii albaștri, așezată la un birou ce părea prea mare pentru ea.

— Bună ziua! Dumneavoastră trebuie să fiți Jenny Brynn, rosti ea pe un ton vesel. Mă numesc

Donna Stevenson și sînt noua secretară a lui Ray. Sînt foarte bucurăoasă să vă cunosc personal. Am auzit atîtea despre dumneavoastră! De altfel, e curios că într-un oraș atît de mic ca Rairoard City nu ne-am întîlnit niciodată... Și-apoi, sînteți o celebritate de cînd ați expus la galeria Drek. Îmi place foarte mult arta dumneavoastră; este ceva între vitraliu și pictură pe pînză! Vă simțiți mai mult pictor sau maestru sticlar?

Jenny fu impresionată de debitul verbal al secretarei. Bîlbîi cîteva cuvinte în semn de răspuns, dar Donna reîncepu să vorbească:

— În orice caz, sper că ne vom mai revedea. Ați venit să-l vedeți pe Ray, nu?

În timp ce Jenny se întreba nedumerită dacă nu cumva Ray îi făcea secretarei confidențe, aceasta se răsucise pe călcîie și deschisese ușa biroului, anunțînd dezinvolt:

— Domnule Johnson, a sosit Jenny...

Privind ușa care se închidea în urma ei, Jenny avu senzația că i se va face rău. Se simți cuprinsă de teamă, dar înaintă spre fereastra lîngă care se afla biroul.

— Jenny! rosti Ray surprins.

Timbrul cald al vocii masculine o aruncă pe

Jenny din nou în trecut. Îl privi pe Ray fără să scoată o vorbă. Ochii lui cenușii erau la fel de frumoși. Părul său auriu îi încadra fața ale cărei trăsături pierduseră doar amprenta copilăriei. Jenny regăsi în spatele zîmbetului său acel farmec nedefinit al adolescentului de odinioară, aștăzi un bărbat atrăgător, cu umeri lați, puternici. Vîntul și soarele înăspriseră pielea aventurierului Ray, al cărui ten bronzat era pus în valoare de un pulover bleumarin.

Jenny recunoscă în sinea ei că era mai atrăgător și mai frumos ca niciodată. Își aminti clipa în care o părăsise. Trebuia să facă un efort pentru a-și ascunde tulburarea; inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Se așeză în fotoliul din fața biroului și spuse cu aer detașat:

— Ray, bănuiesc că ai un motiv clar pentru care ai dorit să mă vezi. Despre ce este vorba?

Ray primi vorbele ei cu un surîs ce părea să spună: «Nu te-ai schimbat deloc, Jenny.»

— Dorești puțină cafea? întrebă Ray cu voce tare.

— Nu, mulțumesc, răspunse Jenny.

Era așezată picior peste picior, pe marginea unui superb fotoliu din piele, cu mîinile pe

genunchi, părăind nerăbdătoare să afle motivul pentru care îi telefonase Ray.

— Beau, într-adevăr, multă cafea, mărturisi Ray, în timp ce-și turna o ceașcă de cafea, vrînd parcă să spargă tăcerea ce se lăsase între ei doi.

— A bea cafea nu este un viciu chiar atît de groaznic, replică Jenny, cu o ușoară malițiozitate în glas. Oricum, ai altele mult mai grave, bătrîne Johnson!

Pentru amîndoi, secunde deveniseră insuportabile. Ray își încruntă sprîncenele, amintindu-și că, din clipa în care o părăsise, Jenny nu-i mai spusese niciodată pe nume, așa cum făcuse în clipele lor de dragoste.

— De ce-mi spui așa? murmură el. Știi că îmi place mult să te aud rostindu-mi numele... Da... Probabil că îți par idiot...

— Ray, las-o baltă! Despre ce este vorba?

— Nu te-ai schimbat deloc, Jenny. Ești la fel de încăpățînată... Dar nu te-am întrebat ce mai face fratele tău?

— Michael face foarte bine, mulțumesc, răspunse Jenny pe un ton ce trăda mîndria unei surori mai mari. Este violonist și, din toamnă, urmează cursurile școlii *Juillard*. Dar nu-ți

cunoșteam acest interes pentru Michael...

— Mă interesează pentru că e fratele tău și... cred că nu ți-a fost deloc ușor să porți o asemenea responsabilitate pe umeri...

— Johnson, află că umerii mei sînt puternici, asta pentru cazul în care n-o știai... Au fost și banii de la asigurare, care m-au ajutat.

— Ți-ai vîndut casa?

— Oricum era prea mare...

— Totuși însemna mult pentru tine... Am fost fericiți acolo... amîndoi...

— Viața e făcută din astfel de hotărîri, pe care, uneori, e bine să le iei...

Jenny pronunță aceste ultime cuvinte cu o tristețe nedisimulată. O amintire o tulbură deodată: imaginea lui Ray strîngînd-o tandru în brațe și eă simțindu-se protejată la pieptul lui. Fiind fericită. Tînăra femeie își alungă repede acest ultim gînd, făcînd eforturi pentru a-l asculta pe Ray.

— Nu mai primisem nici o veste de la părinții tăi, pînă în momentul tragicului accident de pe autostradă.

Jenny nu dorea să evoce trecutul. Nu mai era o fetiță și se schimbase mult de la moartea

părinților săi, uciși de un șofer beat, cînd se întorceau acasă.

— Și tu, Ray, trebuie să fi trecut prin momente dificile, spuse Jenny încet.

— Da, a fost foarte greu. Îți mulțumesc că ai venit la înmormîntarea bunicului meu. Eram prea tulburat ca să-ți vorbesc, la cimitir, dar prezența ta m-a mișcat mult.

Ray aproape că leșinase aflînd că bunicul său, Graham, avusese un atac. Era ca și cum, crezîndu-și bunicul nemuritor, el ar fi rămas un băiețel. Bătrînul Graham îl părăsise la peste optzeci de ani, dar nici astăzi Ray nu se putea obișnui cu ideea. Se trezise brusc singur, înfruntînd viața, cu toate capcanele și necazurile ei.

— Melanie a rămas cu tine? întrebă Jenny.

— Da. Pretinde că am nevoie de ea și cred că are dreptate, răspunse Ray cu un aer filozofic.

— Tu n-ai nevoie de nimeni! exclamă violent tînăra femeie, ca și cum tensiunea acumulată de cînd intrase în birou s-ar fi descărcat într-o clipă.

— Crezi cu adevărat ceea ce spui? întrebă Ray, rănit de violența lui Jenny.

Ea preferă să nu răspundă și își fixă privirea

pe rafturile de cărți ce tapisau pereții încăperii.

— Cred că nu este adevărat, Jenny. Și tu ești prima care ar trebui să o știi, adăugă el.

Tonul lui Ray devenise brusc mai serios și mai trist. Jenny nu știa ce atitudine să adopte. Își regretă cuvintele, spuse special pentru a-l răni pe Ray. Totuși, nu dorea să transpară nici o compasiune pentru omul pe care îl iubise atât de mult. «Trecutul este mort, își repeta pentru sine, nu are nici un rost să fac să renască sentimentele de altădată.»

Chiar în clipa în care gîndea asta, își dădu seama cît de mult era atrasă de bărbatul care, de după biroul său, o observa în tăcere. În cameră, o rază de soare pătrunse prin perdelele albe.

— Pentru că vorbim despre a avea sau nu nevoie de alții, voiam de mult timp să te întreb cum ai suportat teribilele ambuscade în care ai căzut în timpul sejurului tău în Egipt?

— Cum ai aflat de asta? Întrebă Ray. Din cîte știu, ziarele n-au vorbit...

— Nu, dar în timpul călătoriilor tale, eu și bunicul tău ne vedeam des. Nu știu cum se făcea, dar întotdeauna aveam știri despre tine...

«Deci, își spuse el, ea a continuat să

primească noutăți. Nu a putut să uite.»

— Cred, spuse Ray, că nu am fost niciodată atât de aproape de moarte ca în acea zi de mai, la Cairo. Cînd cei doi marinari au venit să mă scoată de acolo, am înțeles cu greu ce mi se întîmplase. Trebuie să recunosc că, din ziua aceea, privesc viața cu alți ochi.

— Ray, putem să ne întoarcem la motivul pentru care m-ai chemat? Întrebă sec Jenny, privindu-și ceasul.

— Bineînțeles, dar trebuie mai întîi să-mi promiți că nu vei rîde...

— Nu sînt într-o dispoziție prea veselă, replică Jenny coborîndu-și privirea.

— Uite, aș vrea să-ți comand un portret pictat pe sticlă. De aceea te-am chemat.

— Bine, un portret pe sticlă. Al cui? Întrebă imediat Jenny.

— Aici se complică lucrurile, adăugă Ray. Aș vrea să faci portretul lui...Îți amintești de Beauregard?

Jenny îl fixă o clipă cu privirea, apoi izbucni într-un rîs zgomotos.

— Vrei ca eu să fac un... portret al acelei păsări oribile, fără pene?

— Mi-ai promis că nu vei rîde...

— Da, răspunse Jenny între două sughituri, dar nu ştiam ce ai de gînd să-mi propui.

— Ştii, bunicul era înnebunit după această pasăre, reluă Ray, încercînd să fie serios. Ar fi o idee frumoasă...

Cu siguranţă, Ray nu credea nici el prea mult în această stratagemă, dar se prinsese în joc, continuînd să vorbească despre ataşamentul bătrînului Graham pentru pasăre, descriînd chiar cum ar vedea el portretul. Gluma îi plăcea cu atît mai mult cu cît provocase rîsul lui Jenny. Bineînţeles, după şapte ani, nu putea să spere că, la fel ca în basmele cu zîne sau în tragediile greceşti, femeia pe care o iubise atît va fi mereu acolo, aşteptîndu-l să se întoarcă. Dar plănuiise de mult această întîlnire, nu contează pentru ce motiv, şi acum încerca să reînceapă totul cu ea, să plece de la zero, pentru a regăsi dragostea nebună de la douăzeci de ani.

Jenny redeveni brusc serioasă.

— Mă tem că trebuie să refuz această comandă atît de specială, Ray! Eu nu fac portrete de păsări!

Jenny îşi luă poşeta din piele roşie pe care o

lăsase lîngă fotoliu, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— La revedere, Johnson! spuse ea.

Aşezat în spatele biroului, Ray o privi cum se îndreaptă spre uşă. Într-o fracţiune de secundă, înţelese că, dacă nu face un gest, dacă nu pronunţă un cuvînt, tînăra femeie va trece pragul, ieşind din viaţa lui pentru totdeauna.

Doi

— Nu, nu pleca! Nu poți pleca așa! strigă Ray, izbind cu pumnul în biroul de lemn ceruit.

Jenny, care apucase mânerul ușii, se opri înlemnită de tonul pe care îl folosisese Ray.

— Nu pot să plec?! întrebă ea, aproape silabisind cuvintele, semn că nu-i venea încă să creadă că Ray avusese o astfel de ieșire. Cum adică, Johnson?

«Nu, Jenny, nu poți pleca fără să-mi fi dat măcar o șansă», gîndi Ray. Dar cuvintele o luaseră înaintea gîndurilor, într-o izbucnire care nu îmbunătățea cu nimic situația.

— Nu, nu poți să pleci, spuse el, de această dată cu glas rugător. Nu poți refuza să faci acest tablou...

— Da?! Și de ce, mă rog, domnule Johnson? Timpurile s-au schimbat. Nu mai sînt fetița naivă care-și ieșea din papuci atunci cînd tu nu aveai chef să o vezi. S-au dus acele vremuri...

— Se spune «a-și ieși din fire» și «a fi scos din papuci»! spuse amuzat Ray. Hotărît lucru, ai în continuare mari probleme cu anumite expresii... Din punctul ăsta de vedere, nu te-ai schimbat. Ceea ce nu pot să spun și despre înfățișarea ta. Ești o femeie mai mult decît atrăgătoare, Jenny...

— Nu contează, răspunse ea, enervată că el continua să o trateze tot ca pe o puștoaică. Aș vrea să înțelegi, o dată pentru totdeauna, că, pentru mine, trecutul este mort. Nu mai am nimic în comun cu Jenny de altădată. În plus, îmi propui o comandă care nu mă interesează, iar eu îți răspund *nu*, pur și simplu. Cum nu mai avem nimic să ne spunem, plec, la fel de simplu!

Jenny întredeschise ușa și se pregăti să iasă. Se întoarse pentru ultima dată și aruncă:

— Și află că aerele tale și tonul acesta autoritar nu mă impresionează deloc!

Ray stătea în continuare așezat la birou. Ar fi dorit să sară din fotoliu, să o ia în brațe pe Jenny și să o sărute. Simțea un impuls irezistibil de a-și apăsa gura pe a ei, de a-i simți răsuflarea caldă și tresărirea senzuală a sînilor sub palmele lui. Dar nu îndrăzni: cunoștea temperamentul tinerei femei, care era în stare să-l lovească sau să-l muște pentru a evita sărutul.

— Aș vrea doar să mă ascuți un minut, zise el.

Jenny își încrucișă nervoasă brațele, apoi îi răspunse:

— Nu, te-am ascultat destul! Sînt sătulă de aerele tale de mascul irlandez care se crede irezistibil...

— Nu te-ai schimbat, zise Ray zîmbind. Ești la fel de încăpățînată.

Spunînd acestea, Ray sări din fotoliu. Din doi pași, ajunsese la ușă și o cuprinse pe Jenny pe după umeri. Tînăra femeie nu reuși să scoată nici un sunet, atît era de surprinsă de rapiditatea celui

care o atrăgea irezistibil către fotoliul de pe care tocmai se ridicase. Cu o forță incredibilă, Ray o așeză în brațele sale. O trase brusc, coborîndu-i fața spre el. Buzele lui se apăsă cu putere pe ale ei, în timp ce cu limba își făcea loc în căldura umedă a gurii ei. Jenny se zbatu, în semn de protest, apoi tot corpul i se relaxă, cuprins de dorință. Înclinîndu-și capul într-o parte, el îi devoră gura cu ardoare. Cînd o îndepărtă puțin, ea îi rosti numele cu răsufierea tăiată.

— Ray, nu face asta, te rog...

— Credeam, spuse Ray, care redevenise dintr-o dată serios, că, după șapte ani, te vei maturiza, în sfîrșit. Că vei înțelege de ce a trebuit să plec. Văd că nimic nu s-a schimbat și că preferi să te agăți de aceste stupide chestiuni de orgoliu!

— *Stupide chestiuni de orgoliu!* reluă Jenny. Îmi place maniera ta de a rescrie povestea noastră.

Liniștea domni pentru o clipă, ca și cum tînăra femeie reținea lunile lungi pe care le petrecuse cu Ray. Nu uitase nimic. Nici plimbările împreună, pe malul lacului, nici serile pline de farmec, nici nopțile de dragoste... Ajungînd acasă, li se părea că hainele sînt prea sofisticat concepute pentru

graba lor. Cămașa lui Ray părea să aibă mii de nasturi, dar, în cele din urmă, se desfăcea și mîinile ei îi mîngîiau pieptul puternic și umerii. Apoi, grăbită, își scotea bretelele subțiri ale rochiei, pe care Ray o trăgea încet peste șolduri, singurul ei protest fiind că nu a făcut-o mai devreme. Ea gîfîia ușor printre buzele întredeschise și umede, în timp ce mîinile lui cercetau lacome fiecare colț al trupului ei sau îi mîngîiau sînii. Apoi ridica unul spre gura lui și-l înconjura cu buzele. Limba lui umedă și aspră îl făcea să se întărească imediat. Mîinile lui coborau, făcîndu-i corpul să vibreze, să se arcuiască, umplîndu-i palma cu triumhiul feminității ei. Gemetele lor de plăcere deveneau curînd răgușite de dorință. Pînă cînd el se cuibărea în căldura ei umedă. Era tare, fierbinte și pulsa.

Copleșită de toate amintirile, reuși cu voce tremurată să adauge:

— Nimic nu te obliga să pleci și, totuși, ai făcut-o!

— Știi bine că nu e adevărat, răspunse Ray. *Societatea Graham* era minusculă atunci cînd bunicul meu a creat-o. Dar expansiunea ei a fost foarte rapidă. Și, cînd bunicul meu s-a retras din

afaceri, a trebuit ca cineva să ia bastonul pelerinului, pentru a merge să se ocupe de investiții și de proiecte angajate pe cinci continente, de către *Graham Incorporated*... Bunicul era prea bătrîn pentru asta. Am fost, deci, numit în acest post și este adevărat că am dorit-o. N-aș putea pretinde contrariul. Aveam nevoie să cunosc perfect problemele de teren, pentru a reuși într-o zi să-mi găsesc propriul loc în direcția generală. Trebuia să cunosc viața muncitorilor de pe platformele din Marea Nordului, să descopăr arta de a negocia a arabilor din Orientul Mijlociu, precum și problemele politice din Venezuela. Iată de ce am plecat. Pentru că toate aceste lucruri nu le-aș putut niciodată afla în acest orașel din Michigan care se cheamă Rairôard City! Și află că nu te-am luat cu mine pentru că m-am gîndit că nu era tocmai locul cel mai potrivit pentru o puștoaică de douăzeci de ani.

— Aș fi venit cu tine. Eram destul de puternică pentru a te urma și, dacă aș fi plecat, știi și tu, nimic nu s-ar fi schimbat între noi...

— Poate că ai dreptate, răspunse Ray, dar nu te cunoșteam bine pe atunci. Eram atît de nesigur pe mine...

Spunînd acestea, o trase din nou spre el. Jenny îi simțea respirația fierbinte pe fața ei, în timp ce, cu privirea, el părea că-i mîngîie corpul. Jenny încercă să reziste atracției irezistibile exercitate de Ray asupra ei. Nu voia să redevină adolescența de optsprezece ani pe care Ray o alesese într-o vară, cînd se afla la locuința de vacanță a bunicului său. Se ridică brusc din brațele lui, aranjîndu-și cu degetele părul.

— Sînt dezolat, spuse Ray. N-am vrut ca această înîlnire, după atîția ani petrecuți departe unul de celălalt, să se desfășoare astfel...

Brusc, Ray se întristase. Avea impresia că este un fel de uzurpator așezat în fotoliul bătrînului Graham, bunicul său. Niciodată, își spunea, nu va putea deveni ceea ce a fost înaintașul său, acest om puternic și tandru, îndrăzneț și înțelept, chibzuit și nostim. Ray încercă să-și imagineze ce ar fi făcut în locul său bătrînul Graham, dacă s-ar fi decis să o recucerească pe Jenny. Ray era convins că un singur cuvînt i-ar fi fost suficient «patriarhului» pentru a ajunge la țintă.

Jenny se îndreptă spre ușă și îl întrebă:

— Acum pot să plec?

— Îți mulțumesc că ai venit, Jenny. Am fost foarte fericit să te revăd, spuse Ray.

Jenny îi făcu un semn cu capul, în chip de răspuns. Voia doar să plece, să plece departe de casa aceasta albă. Nu va face acest stupid portret de pasăre exotică și, prin urmare, nu va avea nici un motiv să vină să-l revadă pe Ray. Această afacere era clasată și, în curînd, urma să se alăture vechilor amintiri îndepărtate în timp ale acestei povești de dragoste petrecută cu șapte ani în urmă. Și, totuși, Jenny știa bine că odată întoarsă în căsuța ei de pe malul lacului, nu-l va putea uita atît de ușor pe noul Ray Graham-Johnson, pe care îl reîntîlnise.

— La revedere, Jenny! spuse Ray, în cele din urmă. Speram că vei accepta să faci acest portret. Graham mi-a vorbit despre el înainte să moară. Dar înțeleg foarte bine că nu te interesează. Bunicul meu a avut mereu idei bizare. Totuși, cred că era de datoria mea să-ți cer asta, în amintirea lui...

Jenny se întoarse rapid către Ray.

— Vrei să spui că bunicul tău și-a exprimat dorința de a comanda portretul pe sticlă al păsării sale?

— Da, dar asta nu are nici o importanță. Înțeleg foarte bine că nu ții să o faci!

— De ce nu mi-ai spus de la început că e vorba de una dintre ultimele dorințe ale bătrînului? întrebă Jenny, brusc înduiosată. Și de ce mi-o spui acum?

— Nu voiam să te simți obligată să accepți și, pentru că plecai, doream să-ți spun că bunicul îți admira munca de maestru sticlar. Mi-a povestit într-o zi, cînd s-a întors de la una dintre expozițiile tale din oraș, cît de admirabile i se păruseră nuanțele culorilor tale și, mai ales, ansamblul neregulat de forme care, spunea el, dădea o forță incredibilă compozițiilor tale.

Jenny reflectă: la urma-urmei, această lucrare nu ar fi chiar așa de dificilă. Ar fi de ajuns să dispună de cîteva fotografii ale păsării și ar putea să lucreze acasă, după clișee.

— Am avut o reală afecțiune pentru bunicul tău, Ray. În aceste condiții, îmi este foarte greu să refuz ceea ce-mi ceri, spuse Jenny o clipă mai tîrziu.

— Nu aș vrea să te tracasez. Poate am greșit vorbindu-ți de dorința lui Graham.

— Vrei sau nu să fac acest portret? întrebă

energic tînăra femeie.

— Da, aş fi foarte bucuros, spuse Ray zîmbind.

Se gîndea la anii pe care-i petrecuseră departe unul de celălalt. Desigur, era bucuros că a reuşit să o convingă pe Jenny să accepte această comandă; va putea, astfel, să o revadă. Şi, totuşi, simţea cum o mare amărăciune se năştea în el amintindu-şi anii pierduţi: tot acest timp pe care îl petrecuse călătorind singur, trăind de azi pe mâine, la voia întîmplării, timp pierdut pentru fericirea pe care ar fi putut să o trăiască cu Jenny. Acum, îşi dădea seama că nu o uitase niciodată...

— Aş vrea să-ţi cer un singur lucru, Jenny... Aş vrea să-mi spui Ray, ca înainte.

Jenny ezită. Simţi că nu va putea rezista tristeţii care-l cuprinsese pe Ray cînd îi ceruse acest lucru. Nu răspunse nimic, mulţumindu-se doar să-i adreseze un surîs ironic.

— N-am discutat preţul comenzii, spuse Ray.

— Nu vreau bani, replică Jenny. Fac asta pentru bătrînul Graham.

— Nici nu te gîndi, Jenny! Orice muncă trebuie plătită.

— Nu vreau bani şi gata! Şi nu vreau să mai discutăm despre aşa ceva! Acum trebuie să plec. Am mult de lucru...

— Cînd crezi că vei putea începe?

— Mai întîi să văd termenii pe care trebuie să îi respect pentru celelalte comenzi. Îţi voi telefona.

Jenny îşi cunoştea programul pe de rost, dar voia să reflecteze asupra posibilităţii de a-l vedea cît mai rar. Înţelese că această nouă întîlnire cu el redeşteptase în ea sentimente care ar fi ajuns de nestăpînit, dacă întrevederile lor s-ar fi înmulţit.

În acest moment, Ray deschise uşa de la biroul secretarei sale şi spuse:

— Donna, lipsesc cîteva clipe pentru a o conduce pe Jenny pînă la maşină.

— Nu e cazul, Ray, răspunse Jenny. Ştii, cunosc bine drumul. Nu l-am uitat nici chiar după şapte ani!

Ray păru că nu a auzit nimic şi continuă, adresîndu-se Donnei:

— Jenny te va suna ca să stabilim datele pentru... să le numim şedinţe de poză?

— Nu voi avea nevoie decît de o singură întîlnire, pentru a face cîteva clişee păsării. Voi

lucra după fotografii în atelierul meu.

Un licăr de decepție traversă privirea lui Ray. Sperase că lungile ședințe de desen o vor obliga pe Jenny să revină deseori, pentru a-l vedea pe Beauregard, și că aceste vizite vor fi tot atâtea ocazii pentru el să o revadă. Ray se întoarse spre Jenny și își așază încet mîna caldă pe umărul ei pentru a-i indica direcția scării ce ducea la parter.

Ieșiră din casă împreună și se îndreptară către mașina roșie, parcată în lungul fațadei laterale a clădirii. Din acest loc al grădinii se putea zări piscina, în jurul căreia erau cîteva fotolii confortabile. Privirea lui Jenny rătăci cîteva clipe peste plaja pavată cu dale de marmură albă: împreună cu Ray petrecuse aici atîtea ore minunate, întinși la soare pentru a citi sau a discuta... Ray înțelese imediat ce însemna, în această clipă, aerul melancolic al lui Jenny. Cuprinse delicat cu mîna talia zveltă a tinerei femei și spuse:

— Nu voi uita niciodată după-amiezile petrecute împreună pe marginea acestei piscine... Îți amintești vara aceea atît de călduroasă? Beam litri de ceai cu gheață...

Jenny nu spuse nimic, dar nu respinse mîna

lui Ray care o apropia de el. Își amintea acea vacanță îndepărtată, în care o caniculă se abătuse asupra Marilor Lacuri. Anulaseră o călătorie în Caraibe pentru a rămîne amîndoi în această frumoasă casă albă, în care era atît de răcoare seara, cînd se întorceau, ținîndu-se de mîină. Și apoi, la căderea serii, se plimbau ceasuri întregi pe țărmul lacului Michigan.

— Îți amintești de seara în care, după o lungă plimbare, am descoperit acest golf? Eram singuri între lac, pămînt și stele!

Ray pronunță aceste cuvinte mîngîind încet părul lui Jenny care, la evocarea acestor amintiri de neuitat, se destinse puțin.

— Cum aș fi putut să uit această plajă? Am făcut dragoste pe nisipul cald... Apoi am făcut baie în apa rece a lacului...

Jenny suspină trist, apoi adăugă:

— La ce bun să ne amintim de o idilă trăită la douăzeci de ani?

— De ce vorbești așa? Întrebă Ray, cu un aer de reproș.

Spunînd aceste cuvinte, o strînse pe Jenny mai puternic în brațele sale și îi sărută încet buzele fierbinți. Jenny încercă, pentru o clipă, să

scape din îmbrățișare, dar fu imediat vrăjită de tandrețea sărutului și de senzațiile pe care le încerca la atingerea trupului arzător al lui Ray. Tînăra femeie nu putea rezista plăcerii care i se oferea: își oferi ea însăși buzele, fremătînd de dorință.

Cînd întredeschiseră pleoapele, după un lung sărut, fură aproape uimiți că se aflau lîngă casa albă a familiei Graham, în acea frumoasă după-amiază de vară. Puterea dorinței și a amintirii îi purtase pe malurile lacului unde se iubiseră cîndva.

— Vreau să facem dragoste pe plaja noastră, ca altădată, murmură Ray.

Jenny ridică încet capul. Privirea sa se pierdu în ochii lui Ray.

— De ce m-ai părăsit acum șapte ani? Nu mă iubeai destul..., spuse trist tînăra femeie.

— Știi bine că nu-i adevărat, reluă Ray. Te iubeam ca un nebun! Dar eram atît de tineri, amîndoi... Nu știam nimic despre viață! Am călătorit, dar niciodată, niciodată nu te-am uitat. În fiecare țară, în fiecare oraș, în fiecare aeroport în care ajungeam, nu mă puteam opri să mă gîndesc la tine. Femeile întîlnite ici și colo îmi aminteau de

tine, din cauza unui zîmbet, a unei priviri ori, pur și simplu, a unei coafuri. Îți scriam scrisori de douăzeci de pagini în camera de hotel. De fiecare dată, în momentul în care voiam să le expediez, nu îndrăzneam. Nu mai știam nimic despre viața ta: ai fi putut să întîlnești pe altcineva! Și mă simțeam vinovat că te-am lăsat singură pe țărmul lacului Michigan... Atunci rupeam scrisorile și mă urcam în avion, pentru a uita...

Jenny își așază un deget pe buzele lui Ray. La ce bun să vorbească, să se justifice? Erau acolo, îmbrățișați și scăldați în lumina soarelui de asfințit. Se simțeau bine. O lacrimă curgea pe obrazul tinerei femei care murmură:

— Ce vrei tu de la mine, Ray? După atîția ani, ce vrei?

— Ce vreau?! Vreau să te iubesc ca înainte, să trăiesc cu tine, vreau să fii soția mea...

Trei

Jenny întredeschise ochii. Chiar dacă buzele lui Ray îi mîngîiau ușor fața, tot nu știa dacă e doar un vis sau e adevărat: bărbatul care o ținea în brațe o ceruse, într-adevăr, de soție? Cu degete fine îi atinse umerii, pentru a fi sigură că este acolo, lipit de trupul ei. Putea să fie adevărat? Cu o privire întrebătoare, ridică ochii spre el, descoperind un răspuns care o tulbură:

«Atinge-mă dacă vrei să te convingi», păreau să spună — provocatori — ochii lui Ray.

— Nu trebuie..., bîlbîi ea, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Nu trebuie să facem aceleași greșeli ca în trecut. După tot acest timp, în care viața ne-a separat, nu mă simt destul de puternică să-ți rezist. De aceea, nu trebuie să ne mai vedem. Ne-am face rău unul altuia...

— Jenny, de ce spui așa ceva? Știi bine că...

— Nu, Ray, nu sînt făcută să fiu o soție bună. Cînd ai plecat, am trecut printr-o perioadă foarte grea. Nu mai aveam chef de nimeni și de nimic. Numai studiile de artă de la universitate și meseria m-au ajutat să o scot la capăt. Uneori stăteam chiar douăsprezece ore pe zi în atelier, cu obloanele trase, ca să nu văd lumina zilei. Și, cînd — istovită — mă urcam în pat, începea chinul insomniilor... A doua zi, o luam de la capăt. A fost un drum lung și acum am reușit să ajung la o formă de echilibru. Nu vreau să mai cad în capcanele pe care mi le întinde trecutul...

Jenny se eliberă din strînsoarea brațelor lui Ray, care coborî ochii cu tristețe. Corpul ei mai păstra încă acea căldură atît de plăcută, pielea îi era încă înfiorată de mîngîierile pe care nu le

uitase, care îi bîntuiau nopțile de nesomn și clipele de singurătate.

— Nu pot să cred că ce mi-ai spus e adevărat, murmură el după o clipă. În timp ce ne sărutam, aveam impresia că totul e ca înainte, că rețrăim acea vară minunată, în această grădină, în această casă... De ce nu am încerca să reîncepem totul? Jenny, deschide ochii! Recunoaște că ne iubim încă și mai putem s-o luăm de la capăt. Sînt sigur că dacă ai vrea...

«Dacă aș vrea...», repetă ea doar pentru sine. Singurul ei gînd, din momentul în care îl revăzuse, fusese acesta. Simțurile ei o luau razna, la fel ca și înainte. Tot ceea ce încercase să uite năvălea acum din amintire, paralizîndu-i orice impuls rațional. Reuși cu greu să-și stăpînească dorința de a se întoarce în brațele lui. Luptîndu-se cu ea însăși, spuse:

— La revedere, Ray! O voi suna pe secretara ta pentru fotografiile lui Beauregard. Cred că ar fi mai bine să evităm să ne mai întîlnim.

În timp ce vorbea, se urcase în mașină și lăsase geamul jos.

— Mai gîndește-te, Jenny, îi spuse Ray, dar zgomotul motorului cabrioletului îi acoperi pe

jumătate vocea.

— M-am gîndit deja! răspunse ea pe un ton ce se voia fără replică. Vreau să fiu sinceră cu tine, Ray. Ai plecat fără a-mi propune măcar să te însoțesc. Am crezut că nu voi putea continua să trăiesc fără tine. A trebuit să lupt cu mine însămi și nu mi-a fost ușor. Nu vreau să mai re trăiesc acele luni de suferință, Ray, pentru că nu sînt sigură că voi putea să înving și a doua oară acest cumplit sentiment al părăsirii, care m-a dus la marginea prăpastiei.

Cu vîrfurile degetelor își șterse o lacrimă ce-i aluneca pe obraz și demară, pentru că n-ar fi vrut să-i ofere lui Ray spectacolul durerii sale.

Copleșit, Ray privea mașina care se îndepărta, lăsînd în urmă un nor alb de praf. Totuși, o rază de bucurie îi lumină tristețea în momentul în care, trecînd pe sub porticul de piatră, Jenny îi făcu semn cu mîna prin geamul portierei. Nu era decît o umbră în lumina sfîrșitului de după-amiază, dar Ray înțelese că nu era un semn de adio.

Mașina dispăru pe șosea. Rămas singur, Ray se hotărî să facă o plimbare prin grădină, pe alei pe care pașii îl purtau singuri, cu bucuria tainică

de a se întoarce la locurile în care altădată fusese fericit. Întorcerea în Rairoard City nu îi adusese liniștea dorită. Locurile nu însemnau nimic pentru el în absența lui Jenny.

În după-amiază în care o zărise, din înțîmplare, la clubul de tenis, nici nu îndrăznise să se arate. Se ascunsese de ea, mulțumindu-se doar s-o privească de departe.

În altă zi, întorcîndu-se acasă, trecuse pe lîngă ea cu mașina, strecurîndu-se în așa fel încît să nu fie văzut. De cînd se întorsese în oraș, imaginea ei îl obseda. Aici o cunoscuse cu ani în urmă, cînd venise să-și petreacă vacanța la bunicul lui.

Și acum, ezitase mai multe săptămîni pînă să nascocoască această poveste ridicolă cu portretul păsării pe care bătrînul Graham ar fi dorit să-l vadă realizat înainte de a muri. Bineînțeles, nu-i făcea nici o plăcere să-l implice în minciuna asta și pe scumpul său bunic defunct. Dar acum se obișnuise cu ideea și toată povestea devenise un fel de legătură complice care, dincolo de mormînt, îl lega de bunicul său. Încă din copilărie, el îi fusese cel mai bun prieten. Găsea întotdeauna un pretext pentru a-l scuza în fața

părinților, scăpându-l de pedepse atunci când făcea cîte o pozna. Și ideea de a-i comanda lui Jenny portretul lui Beauregard, simulînd ascultarea unei vechi dorințe a bătrînuului era, de asemenea, pentru Ray, un mijloc de a comunica în continuare cu Graham.

Seara începuse să se lase, învăluind grădina într-o penumbră cenușie. Timpul trecuse pe nesimțite. Glasul Melaniei îl smulse din visare:

— Ray, ce faci aici? Te cauți de o jumătate de oră... E gata cina, îi spuse ea apropiindu-se de el.

În ciuda vîrstei înaintate, guvernanta era încă o femeie frumoasă, cu părul grizonat și fruntea înaltă, ceea ce-i conferea o distincție și un farmec indefinit.

— Ce s-a întîmplat? Ești trist, adăugă ea. Știu eu că nu o să-meargă bine cu Jenny. Ești prea repezit, Ray... și tu știi asta, doar sîngele tău de irlandez ți-a jucat destule feste pînă acum...

Ray o privea neîncrezător, surprins în vechea ipostază de puștan care nu înțelege niciodată cum reușesc ceilalți să-i ghicească gîndurile.

— Ar fi trebuit să-i dai timp, băiete! Ai fost plecat atîția ani de zile și ai impresia că e de ajuns să o revezi pentru ca totul să reînceapă... Nu știi

mai nimic despre femei...

Melanie îl luă de brăț, îndreptîndu-se spre ieșirea din grădină.

— De cînd te-ai întors în Rairoard City, am știut că asta ai de gînd să faci. Nu ai venit numai pentru casă, pentru lac sau pentru plimbările prin parc. Te-ai întors doar pentru că nu mai puteai trăi fără ea, adăugă guvernanta.

— Jenny va revîni..., murmură Ray. Voi face totul ca să se întoarcă la mine.

— Ești un adevărat Graham, spuse Melanie zîmbind. Dar acum trebuie să mîncîci. Nu se poate ca povestea asta să-ți taie pofta de mîncare.

Ray surîse, intrînd în clădirea impunătoare peste care se lăsase înserarea.

* * *

La cîteva sute de metri, Jenny își opri mașina pe marginea șoselei. Ieșind din parcul casei Graham, nu mai reușise să-și stăpînească lacrimile și izbucnise în hohote de plîns. Era mînioasă și plină de dragoste, în același timp. De ce mersese la această întîlnire? Ar fi putut să

prevadă că e o cursă pe care i-a întins-o Ray. Nu era încă pregătită să reziste farmecului său... Ar fi trebuit să refuze de la început această comandă ridicolă.

Descoperea cu disperare că toate eforturile ei de pînă atunci fuseseră în van. În ciuda anilor, bărbatul acesta exercita asupra ei o atracție care nu-și pierduse puterea, chiar dacă, în fiecare zi, luptase împotriva ei, alungînd toate amintirile care o mai legau de el.

Și acum mai simțea căldura brațelor lui și dorința de a-i aparține o dată pentru totdeauna. Într-o singură clipă, trecutul năvălise în prezent, spulberîndu-i liniștea atît de greu obținută.

După cîteva minute, reuși să se mai calmeze. Își șterse ochii și coborî geamul portierei, răcorîndu-și fața în aerul rece al serii. Își spunea în gînd că nu ar fi putut să-i refuze bătrînului îndeplinirea ultimei dorințe, oricît de ciudată ar fi fost ea. Dar trebuia să evite revederea cu Ray, ceea ce era mai greu, pentru că el lucra acasă și era obligatoriu să mai treacă o dată pe la el ca să-i facă niște fotografii păsării.

Brusc, privirea i se luminează. Clubul de tenis! Ar fi de ajuns să urmărească tabelul de ocupare a

terenurilor și, cînd va vedea numele lui Ray înscris pentru o anumită oră, își va fixa întîlnirea cu secretara. În plus, sezonul turneeelor se apropia. Fără îndoială, Ray va petrece mult timp la club!

Ceva mai liniștită, porni motorul mașinii și se îndreptă spre un *boutique* de cadouri în care se vindeau obiectele sale din-sticlă.

În timp ce conducea, alte imagini ale trecutului îi reveneau în memorie. Era la o aniversare. Împlinea optsprezece ani și Ray organizase o petrecere în cinstea ei. Își amintea perfect grădina de vară care, cu această ocazie, fusese decorată cu lanterne japoneze și corturi dungate. Nu trecuse încă un an de cînd se cunoscuseră, dar își petreceau cea mai mare parte a timpului împreună. Jenny își amintea chiar și rochia brodată pe care o purtase în acea seară. Așteptase cu nerăbdare dansurile cu el. Se și vedea în brațele lui, plutind deasupra peluzei. Aproape îi simțea degetele coborînd de la umeri pînă la talie și buzele — fierbinți și posesive — mîngîindu-i obrazul, apoi gîtul, alunecînd tandre spre decolteul îndrăzneț al rochiei. Ca și altădată, mîinile lui curioase și

nerăbdătoare vor începe să o pipăie și ea se va lipi toată de el, plină de dorință. Bătăile inimii i se accelerau sub puterea valului de senzații care o copleșea.

Dar, contrar așteptărilor, Ray o lăsase să țină companie tinerilor, în timp ce el își petrecuse tot timpul cu câțiva adulți, invitați de părinții ei. Jenny se săturase repede de această petrecere de adolescenți. Ieșise în grădină să-l caute pe Ray, dar rămăsese împietrită când îl găsisese sărutînd pe una dintre cele mai frumoase femei ale serii. Nu putea uita imaginea ei, cu părul auriu strălucind în lumina lunii și nici gustul amar al disperării care o cuprinsese atunci. Umilită și revoltată, în același timp, voise să părăsească petrecerea.

Și acum constata, cuprinsă de aceleași sentimente, că puterea pe care o avea Ray asupra ei rămăsese intactă. Lacrimile o dovedeau. Jenny oftă, parcînd mașina în fața magazinului. Coborînd, se zări o clipă în vitrina înaltă de la intrare. Strîmbă din nas, la fel de nemulțumită de imaginea ei ca de obicei. Privirile lungi ale bărbaților și complimentele care i se făceau de fiecare dată nu reușiseră să-i schimbe convingerea că ar avantaja-o mult mai mult câțiva

centimetri în plus.

Se privi numai o clipă, fără să-și poată rupe gîndul de la petrecerea de la ziua ei. Înainte de a pleca, se grăbise spre bar, dornică să-și înece necazul într-un pahar mare de whisky irlandez. Dar Ray o zărise și venise după ea. Bineînțeles, lucrurile se rezolvaseră: Ray se scuzase și, din acea seară, deveniră de nedespărțit, pînă la plecarea lui Ray, câțiva ani mai tîrziu.

O dragoste profundă îi unea zi de zi și, în lunile de vară, trăiseră în casa mare, albă, cele mai frumoase clipe din viața lor. Apoi Ray a trebuit să aleagă. O alegere, ce-i drept, dureroasă. Dar a preferat aventura, fără a îndrăzni măcar să o roage pe Jenny să vină cu el.

Plecaseră și Jenny trebuise să reînceapă să trăiască singură. Era ca și cum întreaga ei viață de pînă atunci și-ar fi pierdut sensul, de parcă ar fi trebuit să se rupă de o existență pentru a începe o alta, lipsită de orice farmec. Pornise din nou de la zero, de această dată conștientă de ea însăși și fără ajutorul nimănui. Totul în jur fusese reconstruit. Se voia o altă persoană, puternică și independentă. Dar acum se temea ca nu cumva totul să fi fost o iluzie, o amăgire. «Ar fi făcut mai

bine să rămână acolo», murmură ea trecînd pragul *boutique*-lui.

* * *

Două ore mai tîrziu, Jenny ieșea din magazin cu o comandă enormă în buzunar. Încetase să se mai gîndească la Ray, frămîntată doar de grija de a face livrarea la timp. Dacă totul decurgea așa cum și-ar dori, comanda aceasta ar fi un adevărat succes, ceea ce i-ar prinde foarte bine, pentru că i-ar reda încrederea de care avea nevoie. Îndreptîndu-se spre casă, își spuse: «Hotărît lucru, munca e singurul remediu pentru eternele mele probleme. Mă voi închide în atelier și nu voi mai ieși decît după terminarea tuturor comenzilor! Iată soluția!» După aceea, își regăsi zîmbetul. Acceleră brusc. Acum se grăbea să ajungă acasă. Ray Johnson, rămăsese în urmă, ca și cum s-ar fi întors din nou în trecut.

Patru

Deși trecuseră șase zile de la regăsirea lor, Jenny nu o sunase încă pe Donna pentru a conveni asupra unei întâlniri, în care să facă clișeele care îi erau indispensabile pentru a începe portretul lui Beauregard.

Ray nu era, la drept vorbind, un om răbdător. Jenny îl obseda: în primele zile, își dorea atît de mult să o revadă, încît nici nu-i lăsa Donnei timp

să ridice receptorul, gîndindu-se că este ea... Decise, în sfîrșit, să-i lase o săptămînă. Dacă nici pînă atunci Jenny nu va fi dat vreun semn de viață, o va suna el. Ray se simți mai bine după ce luă această hotărîre. Atît de bine, încît își bătău toți adversarii la turneul de tenis.

La sfîrșitul după-amiezei, părăsi clubul și se întoarse acasă. Cînd intră în birou, Donna îi spuse:

— A mers foarte bine astăzi, bravo!

— De unde știi? Au dat la radio rezultatele turneului? Întrebă Ray în glumă.

— Nu, desigur, dar îmi dau seama după cum zîmbiți, răspunse secretara. Bunicul dumneavoastră e de vină. Probabil, e ceva ereditar. Cînd sînteți în formă, este un *nu știu* de în mersul dumneavoastră, care nu mă înșeală.

— Ce noutăți mai sînt, în afară de mersul meu felin? Întrebă Ray.

— Nu mare lucru... A, da! Jenny a fost pe aici pentru a face cîteva fotografii lui Beauregard!

Ray, care tocmai își aranja hîrțile pe birou, tresări. Ziua nu fusese atît de grozavă cum crezuse.

— Dar credeam că trebuie să mă anunțe

înainte de a veni, replică el cu un aer iritat.

— Bîneînțele, a telefonat puțin după ce ați plecat. Avea o înfîlnire în cartier și m-a întrebat dacă văd vreun inconvenient ca ea să vină să ia cîteva clișee ale lui Beauregard. M-am gîndit...

— Ai făcut bine, Donna.

Melanie intrase în cameră de cîteva momente. După ce auzi sfîrșitul conversației, spuse:

— Norocos la joc, ghinionist în dragoste! Proverbele populare se verifică întotdeauna, micul meu Ray.

— Melanie, răspunse Ray, izbind de podea geanta pe care o purta după gît, nu sîntem decît la primul set! Jenny este, poate, un adversar redutabil, dar vom vedea cine va avea ultimul cuvînt!

Spunînd acestea, urcă treptele, sărind cîte patru o dată, și intră în camera sa, trîntind ușa în urma lui. Melanie și Donna se priviră îngrijorate: cînd Ray Graham își pierdea buna dispoziție, însemna că lucrurile erau grave. Fără o vorbă, Donna se întoarse în birou, în timp ce Melanie coborî la bucătărie pentru a termina de pregătît masa.

Jenny apăsă nervoasă pe tastele robotului telefonic. Dacă, de obicei, se mulțumea să deruleze înapoi banda pentru ca noile mesaje să fie înregistrate peste cele vechi, în această seară, manevra aparatul pentru a face să dispară complet tot ceea ce fusese înregistrat pe casetă.

«Cînd mă va lăsa în pace nebunul acesta furios?!» strigă tînăra femeie.

De cîteva săptămîni, un necunoscut suna mereu la telefon, împrôscînd-o cu injurii. Maniacul sunase și în această seară și Jenny se străduia să șteargă mesajele, de parcă ar reuși astfel să le îndepărteze și din gîndul ei. Era furioasă pe neputința ei în fața acestei specii de indivizi. Să iei la întîmplare un număr din cartea de telefon, să culegi eventual cîteva detalii despre persoana respectivă ascultînd mesajele de pe bandă, era, într-adevăr, la îndemîna oricărui laș. Vocea individului era caldă și melodioasă, de parcă avea o plăcere perversă de a pronunța fiecare cuvînt vulgar, pînă la ultima silabă. După ce termină de șters lungul mesaj al maniacului, fața lui Jenny se destinse puțin. La urma urmei, își spusese ea, nu

se va lăsa terorizată de un imbecil ce se ascundea după un telefon! Se gîndise să-și schimbe numărul și să-l treacă la secret, dar, meditănd la acest subiect, își dăduse seama că nimic nu era mai rău pentru munca ei decît un număr de telefon secret! Și apoi i-ar fi făcut o prea mare onoare acestui dement!

Seara, totuși, Jenny era obsedată și speriată de amenințări și verifica de două ori dacă încuiase bine ușa sau oblonul ferestrei de la camera sa. Nu mai dormea demult cu fereastra deschisă. De pe malurile lacului, era ușor să pătrunzi în mica ei grădină și de-a dreptul un joc de copil să urci la etaj...

Jenny se îndreptă spre camera sa, începînd să se dezbrace. Îi plăcea ca atunci cînd se întoarce acasă, să își scoată hainele de zi pentru a regăsi ținutele lejere în care se simțea bine. Pe jumătate goală, intra în baie și se îmbracă cu o pereche veche de blugi prespălați, prea mari pentru ea, și o cămașă hawaiană — amintire dintr-un sejur în insule. În fine, cu un elastic, își strînse părul într-un coc auriu, în creștetul capului.

Cîteva clipe mai tîrziu, Jenny era în bucătărie

și se întreba ce ar putea să-și pregătească pentru cină. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le aprecia cel mai mult în viața solitară: nimeni, la ora mesei, nu-i puneă întrebarea rituală: *Ce mîncăm astăzi?* așteptînd apatic ca cîna să fie gata! Lui Jenny îi plăcea să hotărască singură dacă își pregătește sau nu o masă adevărată și, asta la ora care-i convenea. În acea seară, frigiderul era neobișnuit de gol. Avea cîteva biftecuri tăiate în congelator, dar nu-i era destul de foame pentru a găti.

Ezită puțin, apoi se hotărî să mănînce o roșie, pe care o tăie felii, înainte de a-i adăuga cîteva picături de ulei de măsline și de *mozzarella*, cumpărată în ajun de la un negustor italian. Un pahar bun de vin californian înveseli această masă ușoară și delicată. Aproape că terminase de mîncat, cînd soneria de la ușă o făcu să tresară. Era ora opt și nu aștepta pe nimeni în seara aceea. Se întrebă cine ar putea trece să o vadă fără a-i telefona mai întîi. O străbătu un frison, amintindu-și de maniacul de la telefon.

Se îndreptă spre ușă. În spatele perdelelor albe, noaptea era adîncă. Din nou soneria o făcu să tresară. De astă dată mai sec și trădînd

nervozitatea vizitatorului. Jenny își mușcă buzele: ar fi trebuit să dea drumul la radio sau la televizor, pentru a nu da impresia că e singură.

— Jenny? întrebă o voce familiară. Sînt eu, Ray!

Jenny scoase un suspin de ușurare. Totuși, auzindu-i vocea, se emoționează. Muncise atît de mult de la ultima întîlnire cu Ray, încît acesta îi dispăruse complet din gînduri. Deschise ușa și, în fața ei, apărură Ray îmbrăcat cu un costum gri care-l făcea și mai atrăgător. O cămașă de un roz pal îi lumina tenul bronzat. Părul blond ondulat îi cădea peste fruntea înaltă. Arăta superb în postura unui om de afaceri zîmbitor.

— Porți cravată acum? murmură Jenny pentru a spune ceva.

«N-ar fi trebuit niciodată să accept să-l revăd», își spuse în sine ea. Și astă dată de teamă să nu-și trădeze tulburarea, care o cuprindea de fiecare dată cînd se afla în fața frumosului irlandez, care-i bulversase deja viața.

— Voiam să plec, spuse Ray dintr-o dată. Am crezut că faci o plimbare pe malul lacului... Altă alternativă nu mai era. De fapt, m-am întors cînd ți-am văzut mașina în garaj... Nu m-ai văzut

niciodată cu cravată? adăugă el, amintindu-și de întrebarea ei.

— Nu, nu purtai pe vremea cînd ne vedeam, răspunse ea, coborîndu-și privirea.

— Știi, pentru întîlnirile mele de afaceri, mi-ar fi greu să mă lipsesc de ea. Dar îmi place să port cravată și la marile ocazii...

Cuvintele lui Ray se pierdură în holul casei. În acea clipă, Ray ar fi dat tot ce avea mai scump pentru ca ea să-i vină în ajutor, să pună întrebarea pe care încerca, neîndemînic, să o provoace, să înnoade dialogul, ce părea atît de greu de stabilit în acel culoar întunecos!

Jenny nu răspunse. Era prea emoționată pentru a vorbi. Se gîndea că ar fi fost mai bine dacă l-ar fi poftit pe Ray afară și i-ar fi închis ușa în nas. Altfel, nu garanta că nu se va arunca în brațele șale, așa cum își dorea.

— Pentru mine, această seară e specială, reluă Ray, la fel de neîndemînic. Poate că de aceea mi-am pus o cravată...

— Ce spui? întrebă Jenny, care părea să fi căzut pe gînduri. Ah! Mergi la serata clubului de tenis. Uitasem complet că e astăzi...

— Nu te știam atît interesată de activitățile

clubului. Nu te văd acolo niciodată, replică Ray zîmbind.

— Este adevărat, nu mai am timp și pentru asta.

— Și totuși cunoști datele seratelor, ale turnelelor..., adăugă în cele din urmă Ray, privind-o pe Jenny drept în ochi.

Țînăra femeie înțelese că fusese demascată: Ray îi descoperise mica stratagemă care i-a permis să treacă să fotografieze pasărea, fără a-l întîlni.

— Da, bîlbîi Jenny, știi bine că fiecare membru al clubului primește un buletin care anunță din timp toate activitățile.

Explicația sa, o simțea, nu putea convinge pe nimeni.

— De ce ți-e frică de mine? întrebă deodată Ray cu voce gravă.

— Frică? repetă Jenny, surprinsă de adevărul vorbelor lui. Ce te face să crezi că mi-e frică de tine? mai adăugă, îndreptîndu-se spre salon și invitîndu-l astfel să o urmeze.

— Ce vrei să spui? se prefăcu mirată Jenny, așezîndu-se pe canăpeaua de piele. Treceam prin cartierul tău și am întrebat-o la telefon pe

Donna dacă este posibil să fotografiez pasărea în după-amiază aceea. Mi-a răspuns că nu este nici o problemă. Iată de ce am făcut clișeele în jur de ora patru.

Vocea lui Jenny era nesigură, în ciuda aerului degajat pe care îl afișa.

— În orice caz, sînt mulțumit că ai început să lucrezi la portretul lui Beauregard, răspunse Ray, prinzîndu-i mîna în palma sa.

Jenny încercă să ignore gestul lui, dar se simțea hipnotizată de acea mîngîiere ușoară și tandră.

După cîteva clipe de tăcere, reuși să articuleze cîteva cuvinte:

— De cînd te interesează liniile din palmă?

— Trebuie să mărturisesc că am destul de puțină experiență în domeniu. Și, totuși, ghicesc remarcabil viitorul apropiat...

Își apropie mîna lui Jenny de față și continuă:

— Văd un restaurant cu farmec discret, cu lumînări în sfeșnice auri, cu muzică plăcută... Văd un bărbat cu tine. Beți împreună șampanie, sărbătoriți ceva. Ești strălucitoare!

— Aș putea să știu ce sărbătorim în acel restaurant? întrebă Jenny, prefăcîndu-se a nu înțelege

despre ce vorbea el.

— Da, pot să-ți spun, dar trebuie să privesc mai de aproape.

Ray își apropie palma ei de buze și o sărută tandru. Simți într-o clipă cum pulsul tinerei femei se accelerează în vena gingașei încheieturi pe care o ținea în continuare între degetele lui. Jenny, neștiind cum să reacționeze, întrebă:

— Dar cu cine sînt eu la masă în acest restaurant? Scrie în liniile din palmă?

— Da, trebuie doar să știi să citești, adăugă Ray făcînd o grimasă comică. Îl cheamă Rett... sau, mai curînd Rod... nu, nu e acesta... Se distinge destul de greu. Ei, da, acum văd clar: numele lui este Ray!

Se opri pentru a acoperi cu sărutări mîna lui Jenny. Sărutările lui tandre aprinseră în trupul ei o dorință sălbatică și dorul de acest bărbat o făcu să-și rezeme capul de spătarul canapelei, cu ochii întredeschiși. Își mușcă buzele pentru a nu striga de plăcere. Era incapabilă să facă vreun gest. Nu reuși decît să-și lase mîna pradă buzelor lui Ray care o devora cu sărutări. După cîteva minute de mîngîieri tandre, degetele lui Jenny se aventură în părul auriu al lui Ray, care primi acest gest ca

pe o mărturisire. Era ca și cum Jenny i-ar fi murmurat: «Nu pot rezista plăcerii pe care mi-o oferi...»

Totuși, tinăra femeie se simțea vinovată. Era furioasă că nu poate rezista acestui bărbat, care-i făcuse deja atât de mult rău, plecînd singur într-o călătorie în jurul lumii. Își jurase să-i reziste, să facă portretul păsării preferate a bătrînului Graham și să refuze să-l revadă pe frumosul irlandez blond, pe care nu-l uitase niciodată. Dar — vai! — toate eforturile ei fuseseră în zadar. Chiar după prima lor întîlnire, se surprinsese gîndindu-se la el de mai multe ori pe zi. În momentul în care se aștepta mai puțin, cutare sau cutare detaliu al vieții curente îi amintea de Ray care, într-o clipă, reapărea în memoria ei. Jenny pierduse bătălia și era acum în puterea trecutului: bărbatul, pe care voia cu orice chip să-l facă să dispară din viața ei, era așezat lîngă ea și continua să-i acopere mîna și brațul cu mîngîieri. Nu putea să lupte cu această tandrețe pe care el i-o oferea și care, voluptos, îi invada trupul de femeie. Se părea că timpul se oprise în acest salon care domina țărmurile lacului. Ray și Jenny nu spuneau nimic, dar inimile lor băteau la

unison. Noaptea căzuse și nu se auzea decît, îndepărtat, zgomotul ușor al valurilor ce se spargeau de pietrele țărmului.

— Nu vreau să cinăm împreună, murmură Jenny.

Pronunțînd aceste cuvinte, tinăra femeie avu impresia că s-a trezit dintr-un somn lung. Era ca și cum ar fi rupt vraja care o ținea legată de Ray, de cînd acesta îi luase mîna. Fără să aștepte răspuns, se ridică dintr-o dată și merse pînă la fereastra ce domina apele cenușii ale lacului Michigan.

— Restaurantul liniștit, sfeșnicele, sfîrșitul cinei, cred că toate acestea nu mai au actualitate pentru noi doi, reluă Jenny. Ți-am spus că nu vreau să privesc înapoi și tu te porți exact ca și cum ai vrea să reînvii trecutul...

Fața lui Ray se umbri dintr-o dată. Era cu atât mai trist, cu cît crezuse, cu cîteva minute mai înainte, că o recucerise.

— Ai dreptate, adăugă el cu aerul celui care nu vrea să înțeleagă. Să rămînem aici. De ce să ieșim cînd ne simțim atât de bine singuri?

— Cred că nu m-ai înțeles prea bine, replică Jenny pe un ton ferm. Într-adevăr, te-ai schimbat,

Ray. Dai buzna la mine acasă, fără să mă anunți, și ți se pare perfect normal să cinez cu tine. Dar nu poți măcar o secundă să-ți închipui că prevăzusem să fac altceva în această seară: să cinez la niște prieteni, sau să citesc, sau să lucrez. Nu, asta nu te interesează. Vii și hotărăști, că sînt liberă să petrec seara cu tine. Situația ți-ar conveni, nu?!

— Jenny, încetează să joci acest rol ridicol de femeie libertină. Nu te prinde!

— Și tu încetează să mai faci pe masculul autoritar, replică ea imediat. Am hotărît ca...

Jenny nu reuși să mai termine fraza. Ray, care se apropiase pe nesimțite de ea, o luă încet în brațe și, imediat, își uni buzele cu ale ei. Jenny încercă inutil să se împotrivească îmbrățișării. Corpul lui Ray era lipit de al ei și era destul pentru a o împiedica să lupte. Bărbatul, care însemnase cel mai mult în viața ei, revenise! Nu putea spune nimic. Ray era mai seducător ca niciodată și ea înțelegea bine că încă îi mai aparținea.

Sărutul lui Ray devenea din ce în ce mai tandru și mai mîngîietor. Jenny își așeză mîinile pe umerii largi ai bărbatului, lăsîndu-se în voia beției celor două trupuri și a voluptății oferite de buzele

lui Ray. Ar fi vrut să-l privească lung în ochi, apoi renunță, reținîndu-și un zîmbet:

— Cred că este preferabil să ieșim să cinăm...

— Cum dorești, draga mea, răspunse Ray rîzînd.

— Durează cîteva minute să mă schimb.

— Ar trebui să îmbraci rochia roșie, cu care ai fost la serata pe care bunicul a organizat-o cînd ai împlinit douăzeci și cinci de ani, adăugă el bucuros.

Jenny nu răspunse nimic. Se închise în baie, își cuprinse fața în mîini și nu mai reuși să-și stăpînească lacrimile care îi curgeau pe obraz.

«Îmi tot spun că nu trebuie să cedez, că nu trebuie să-l mai revăd, însă e! cîștigă totdeauna...», își zise ea ștergîndu-și ochii. Totuși, se machie și se îmbracă cu grijă, vrînd parcă să fie și mai frumoasă la această cină neprevăzută.

Nu știi decît să plîngi... Jenny își aminti aceste cuvinte pe care i le spunea mama ei cînd era mică. Și, totuși, terminînd să se îmbrace, Jenny se întreba dacă aceste lacrimi de emoție nu erau, de asemenea, lacrimi de bucurie, lacrimile unei femei îndrăgostite care își reținuse bărbatul, pe care nu se putea împiedica să nu-l iubească!

Cinci

Terasa restaurantului, foarte înaltă, lăsa impresia că de acolo poți domina apele cenușii ale lacului Michigan. Panorama era grandioasă, chiar dacă clientela bogată care frecventa *Popasul Gurmanzilor* nu-i acorda nici o atenție. Jenny luă câteva înghițituri de șampanie roz în timp ce Ray făcea comanda. Homar, vînat, Bordeaux, nimic nu i se părea prea somptuos

pentru această cină care, în sufletul lui, trebuia să sărbătorească reîntîlnirea cu Jenny. Ea își lăsa privirea să rătăcească peste imensitatea lacului, unde pluteau cîteva ambarcațiuni ale căror lumini se vedeau în depărtare.

În ciuda indiferenței pe care o afișa, Jenny era neliniștită. Toate planurile ei de a-l refuza pe Ray fuseseră spulberate într-o clipă și nu își putea ierta nici acum că acceptase această invitație. Cu o oră înainte, își spunea că nu ar putea exista nimic pe lume care să o convingă și acum se găsea în fața lui, la această masă de restaurant. Mai mult decît atît, se simțea chiar bine, fără să știe dacă era doar din cauza șampaniei sau din cauza bărbatului care o privea în liniște. Ray umplu din nou paharele înguste și înalte. Privirea îi strălucea.

— Unde ai învățat să pronunți atît de bine cuvintele în franceză? Întrebă Jenny care îl auzise comandînd meniul chelnerului-șef.

— În călătoriile mele, m-am oprit în Franța de mai multe ori. Mai ales în Provence, așa că am fost nevoit să învăț cîteva cuvinte franțuzești.

În jurul mesei lor, se învîrteau mai mulți chelneri, care i se adresau lui Ray pe un ton

familiar, ca și cum prezența lui în acel local ar fi fost un lucru obișnuit. Observînd acest amănunt și, mai ales pentru că nu voia să-i lase impresia că e atît de absorbită de prezența lui încît nu mai vede nimic în jur, Jenny remarcă malițioasă:

— S-ar spune că vii des să cinezi în acest restaurant.

— Da, din cînd în cînd, răspunse Ray ezitant. Îmi place priveliștea de pe terasă.

— Mă îndoiesc că vii vreodată singur, mai adăugă Jenny schițînd un zîmbet, care s-ar fi vrut indiferent. În adîncul sufletului ei, aștepta răspunsul ca și cum de el ar fi depins întreaga ei viață.

Dar Ray nu-i răspunse nimic. Aluzia la modul în care el își petrecea timpul liber în Rairoard City era evidentă. Ray nu voia să neghe; în viața lui fuseseră destule femei, frumoase sau mai puțin frumoase, tinere sau mai puțin tinere, unele dintre ele dorind să prelungească ceea ce nu depășise niciodată stadiul de aventură. Gurile rele ale micului oraș insinuai că multe dintre ele nu erau dezinteresate și că averea imensă a familiei Graham cîntărea mult în atașamentul pe care i-l purtau lui Ray. Și el era conștient de faptul că

aceste bîrfe nu-i erau străine lui Jenny, dar prefera să creadă că, dincolo de întrebarea ei, se ascundea puțină gelozie, nu doar curiozitate «mondenă». Descoperirea cu surprindere că reputația lui de «tînăr și sculptor moștenitor, care colecționează cuceriri» îi putea servi măcar o dată la ceva. De aceea, ezită înainte de a-i răspunde.

— Știi ce se spune despre mine... Unele lucruri sînt adevărate, de ce aș minți? Doar că unele sînt exagerate...

«Desigur că va veni o zi în care voi regreta ce spun acum, își zise în gînd, dar, dacă nu-i sînt indiferent, Jenny nu va ști să-și ascundă gelozia... N-a știut niciodată să joace teatru...» Apoi adăugă:

— Sînt multe femei pe care le-am întîlnit aici, dar, te asigur, nu a fost nimic serios. Doar flirturi, aventuri de o seară... Dragostea nu am mai întîlnit-o niciodată...

— Nu trebuie să te justifici, Ray, îl întrerupse iritată Jenny. Nu trebuie să-mi dai socoteală.

În vocea ei se distingea încordarea, semn că planul lui Ray reușise. Fața lui se luminea de un zîmbet.

— Ai dreptate, nu am venit aici ca să vorbim despre viața mea. Am vrut doar să petrec o seară

plăcută cu...

Privirea lui Ray se pierdu visătoare pe întinderea lacului.

— Cu? întrebă Jenny, nerăbdătoare să audă continuarea.

Ray își îndreptă privirea senină către ea.

— O seară plăcută cu o femeie tînără și frumoasă, care înseamnă mult pentru mine.

Jenny încercă să surîdă, dar buzele îi rămaseră imobile... Voi apoi să spună ceva, dar descoperi că își pierduse graiul, că nu mai putea fi stăpînă pe sine însăși. Reuși cu greu să depășească momentul, spunîndu-și în gînd, cu ironie, că nimic nu putea să se potrivească mai bine cu o invitație într-un restaurant luxos și intim, în același timp, cu o cină romantică, decît o declarație discretă și sinceră. Și, pentru că pe acest teren nu se simțea deloc stăpînă pe sine, schimbă subiectul.

— Munca te va obliga să reîncepi călătoriile, ca în trecut?

— Deloc. În timpul călătoriei în jurul lumii, am avut grijă să aleg pentru toate filialele oameni de încredere. De acum înainte îmi voi dirija afacerile din Statele Unite. De ce mă întrebî? Ți-ar conveni

mai mult să plec?

Jenny își coborî privirea. «Într-adevăr, își spuse ea, nu s-a schimbat. Mereu acest amestec de farmec și șiretenie, care-l face irezistibil... Timp de cinci ani am trăit calvarul de a nu avea nici o clipă de liniște. N-aș dori nici dușmanilor mei să trăiască așa ceva.» Ar fi vrut să aibă puterea să-i spună toate acestea, să înceteze o dată acest joc de-a șoarecele și pisica, pe care îl jucau de când se întorsese Ray în oraș. Dar nu spuse nimic, ci adăugă numai pe un ton ironic:

— Ca să fiu sinceră, mi-e greu să mi te închipui petrecînd săptămîni întregi în biroul tău din Railroad City. Cred că te cunosc destul de bine. Iubești prea mult aventura și riscul pentru a rezista ispitei avioanelor de cursă lungă ce decolează zilnic din Chicago...

— N-am spus că nu voi mai pleca deloc! exclamă Ray. Voi călători ca orice om de afaceri normal, numai că sediul meu va fi definitiv aici. Sînt sigur că voi mai avea nenumărate ocazii să iau avionul, dar nu vreau ca biletele să poarte numai numele marilor orașe bursiere ale lumii... Și știu că nu voi mai pleca singur!

În acel moment, Ray ridică paharul de

șampanie și îl îndreptă încet spre buzele lui Jenny. Privirea ei își pierdu siguranța și reuși cu greu să soarbă o înghițitură din pahar. Să fi fost acesta secretul atmosferei intime din această sală de mese, elegant decorată? Jenny n-ar fi putut să spună, dar simțea că ar fi inutil să se mai opună acestui bărbat a cărui simplă prezență îi făcea bine.

Corpul lui Ray degaja o forță misterioasă care acționa asupra ei, fără să-și poată explica prea bine de ce. Iar aburul ușor de amețală datorat șampaniei sporea puterea magnetică a lui Ray.

Între timp li se servise masa. Ray nu rezistă plăcerii de a-i întinde lui Jenny, în capătul furculiței, o bucată de langustă. Buzele tinerei femei apucară delicat bucată rozie de carne, dar privirea ei rece puse capăt acestui joc, care-i trezea prea multe amintiri. Un aer de tristețe îi umbri fața.

— Te amuzi deseori așa cu toate femeile pe care le aduci aici?

— De ce mă întrebi? Credeam că știi că nimeni nu ar putea însemna în viața mea ca ai însemnat tu. Despre celelalte femei nu are rost să-ți povestesc... Oricît de puțin ar conta ele

pentru mine, nu aş vrea să te rănesc... Şi apoi, țin prea mult la tine...

— Iartă-mă, răspunse Jenny care își regreta îndrăzneala. Într-un oraș mic ca al nostru, e greu să rămii surd la toate birfele. Și viața ta personală e subiectul favorit de conversație la toate coafourile din ținutul nostru.

Ray hohoti din toată inima. Profitând de buna dispoziție generală, Ray atinse cu piciorul, pe sub masă, piciorul lui Jenny. Un fior de plăcere străbătu tot corpul tinerei femei. Cât de senzual era acest gest care, într-un alt context, ar fi părut banal!

— Trebuie să recunosc că ai devenit un bun cunoscător al bucătăriei franceze, spuse Jenny, dorind să schimbe o conversație care nu ar fi avantajat-o deloc. Piciorul ei rămânea însă lipit de al lui, electricizat de această atingere care îi trezea senzații tulburi. Căuta cu disperare în privirea lui un semn de salvare, dar ochii lui o ținutau fără putere de scăpare. După câteva clipe în care se auzea doar respirația ei sacadată, Ray adăugă, mutându-și privirea insistentă către buzele ei întredeschise:

— Da, îmi place mîncarea franceză. Mai

ales pentru că am descoperit că, la francezi, bucătăria nu e un simplu mod de a te hrăni, ci o adevărată artă, numai că mai savuroasă decât celelalte. Aici ospătarul este francez și mîncărurile sale au pentru mine ceva special, care nu poate fi regăsit în meniul nici unui restaurant, chiar dacă servește *specialități franțuzești*...

Jenny îl asculta în liniște.

— Ar trebui să vii o dată cu mine în Franța. Aș putea să-ți arăt Parisul și satele din Bourgogne. Am trăi împreună clipe minunate...

...

Cina se apropia de sfîrșit. După o somptuoasă ruladă flambată și după mai multe cafele, amîndoi realizară surprinși că rămăseseră ultimii clienți din restaurant. Fuseseră atît de absorbiți unul de celălalt, încît nu-și dăduseră seama cînd trecuse timpul. Ray achită discret nota de plată, după care se ridicară. Jenny era puțin neliniștită: cina, acest restaurant elegant, toate acestea îi lăsasera impresia că nu s-a schimbat nimic, că nu existase niciodată acea

perioadă de coșmar, că lunga absență a lui Ray nici nu se petrecuse măcar în realitate. Dar acum visul trebuia să se sfârșească și ea să-și regăsească puterea în fața lui Ray. Fusese frumos, aproape ca altădată, dar acum trebuia să găsească o modalitate de a-i pune capăt. «Cum se va sfârși?» se tot întreba ea în timp ce Ray deschidea portiera Mercedesului.

Nici unul nu spuse nimic pe drumul spre casa lui Jenny. Motorul puternicei limuzine torcea în surdina. Pentru a rupe liniștea, Ray puse o casetă cu muzică clasică. Ajunși în fața casei ei, schimbă o singură privire. Ray îi luă încet mâna și zise:

— Mulțumesc pentru această cină minunată, Jenny. Mi-a reîmprospătat atâtea amintiri ferice pe care le avem, lungile veri în care ne regăseam pe malurile lacului...

— Eu trebuie să-ți mulțumesc pentru această invitație. Restaurantul e de vis...

Cuvintele rostite de Jenny nu puteau să traducă nici pe jumătate ce simțea. Ray aștepta un semn, un singur cuvânt de-al ei pentru a o conduce până la ușă, dar acest semn nu venea. În ce o privește, Jenny simțea în profunzimile ființei

sale o forță care ar fi putut-o face să-i spună ceea ce dorea de fapt: «Ia-mă în brațe, Ray, și condu-mă în camera mea.» Aceste cuvinte răsunau în mintea ei, paralizându-i orice gest. Numai un suspin voluptos scăpă de pe buzele sale, în timp ce cobora din mașină. Se aplecă spre geamul deschis al portierei pentru a-și lua *la revedere* de la el, dar privirea lui Ray era mai elocventă decât cuvintele. Se pregăti să deschidă porțile grădinii ce ducea către casă... Brusc, se întoarse spre mașina ce demara.

— Așteaptă! strigă ea.

Liniștea nopții fu sfîșiată.

— Fac o ceașcă de ceai, nu vrei?

Foarte încet, Ray întrerupse contactul și coborî din mașină. Cîteva clipe mai târziu, ușa căsuței de lângă lac se închidea după ei doi.

Sase

Odată intrați în holul casei, Jenny îl luă pe Ray de mână și-l conduse pînă în salon. În timp ce tinăra femeie pregătea ceaiul în bucătărie, Ray avu tot timpul să observe cum este aranjată casa.

— Îmi place mult felul în care ai aranjat acest loc, zise el, privind atent mobilierul vechi, ce decora mai multe camere ale vilei.

— M-am atașat de această casă, răspunse

Jenny. Nu are nimic luxos, dar, în decursul timpului, am adus atâtea obiecte și atîta mobilă, încît mi-ar fi foarte greu să o părăsesc acum. Și apoi, cu meseria pe care o am, cred că este foarte important să-ți placă la tine acasă. Mi-am amenajat un mic atelier în camera ce dă spre grădină. Dacă aș dori, aș putea să trăiesc și să lucrez aici, fără să mai ies vreodată...

— *Home sweet home!* adăugă Ray, care-și regretă imediat cuvintele.

Chipul lui Jenny se umbri sub efectul unui gînd sumbru.

— Îmi pare rău, Jenny, nu voiam... Uitasem complet că aceasta era una dintre expresiile mamei tale. Nu am vrut să te rănesc.

— Nu-i nimic, Ray. Este adevărat că m-am gîndit mult la mama decorînd această casă... Cred că i-ar fi plăcut.

Ray părea sincer dezolat că o întristase pe Jenny, evocîndu-i mama dispărută de numai cîțiva ani. Ray luă cu blîndețe mîna lui Jenny în a sa. Era ușurat să vadă că tînăra femeie putea astăzi vorbi despre părinții săi, fără să izbucnească imediat în plîns, așa cum făcea nu cu mult timp în urmă.

— Cînd călătoream în jurul lumii, primeam vești despre tine prin intermediul scrisorilor pe care mi le trimitea bunicul Graham. Îmi povestea despre tine, despre amenajările pe care le făceai în casă. Cînd ți-ai cumpărat această canapea *fin du siècle*... Îmi amintesc foarte bine că bunicul trecuse pe la tine chiar în după-amiaza în care ai primit-o, nu-i așa?

— Ai o memorie extraordinară! exclamă Jenny uimită.

Tînăra femeie rămase pe gînduri cîteva clipe.

— Este adevărat că bunicul tău mă vizita desul de des, după plecarea ta. Mă bucura acest lucru și îmi plăceau acele după-amiezi. Întotdeauna venea în jurul orei cinci, serveam împreună un ceai și mîncam prăjiturile pe care nu uita niciodată să le aducă.

— Graham îmi povestea despre momentele pe care le petreceai împreună. O făcea într-un fel anume, astfel încît aveam senzația că sînt și eu cu voi, în acest salon. Mărturisesc că, citindu-i scrisorile, eram adesea cuprins de un dîr de țară ce mă făcea să regret viața din Railroad City și lungile noastre plimbări de pe malul lacului.

Ray își adînci privirea în ochii frumoși ai lui

Jenny, care-și lăsă, copleșită, capul pe umerii lui.

— Da, Ray... Îmi amintesc totul ca și cum ar fi fost ieri. De câte ori venea la mine, mi se părea că timpul se oprea. Bătrînul era de o discreție impresionantă. Știa că, din orgoliu doar, nu întrebam nimic de tine. Reușea să conducă firul discuției atît de abil, încît de fiecare dată sfîrșea prin a menționa ultima ta scrisoare, ultimul tău telefon... Astfel, știam întotdeauna unde erai, cum îți mergea...

Ray o strînsese puternic la piept. Preț de cîteva minute, rămaseră cu trupurile lipite unul de celălalt, incapabili să scoată vreo vorbă. Acum se regăseau, cu adevărat, pentru prima oară, după lungii ani de despărțire. Toate obstacolele dintre ei fuseseră, în sfîrșit, înlăturate. Trupurile lor infometate ștergeau amintirea zilelor și nopților în care Jenny fusese atît de singură.

— Știi, nu mi-a fost deloc ușor după ce ne-am despărțit. Eram singură în acest oraș, singură în această casă... Am avut mare noroc de bunicul tău! El m-a ajutat să merg înainte, să pot lupta, să încep o nouă muncă... Abia atunci am început să pictez pe sticlă...

— Știu, Jenny... Iartă-mă... Îmi pare rău că am

lipsit atît de mult timp din viața ta, fără nici o explicație. Nu ar fi trebuit să te las singură.

Se auzi șuierînd ceainicul din bucătărie. Ray și Jenny se priviră rîzînd. Uitaseră complet că pretextul serii fusese o ceașcă de ceai.

— Chiar ai chef să bei ceai la ora asta? întrebă Jenny pe un ton aluziv.

— Nu tocmai, răspunse Ray, mîngîindu-i cu blîndețe fața strălucitoare.

— Atunci? adăugă Jenny, lipindu-se mai mult de trupul lui viril și ocrotitor.

Își înălță capul spre el. Buzele lui le mîngîiară ușor pe ale ei. Acest sărut trezi în ea femeia, adormită de prea multă vreme.

— Strînge-mă! șopti Jenny.

Își amintise fără să vrea de jocurile lor din adolescență, cînd Ray o ducea pe malul lacului și se ascundeau după arbuști, unde se sărutau pînă la căderea nopții. Și, cînd ajungea acasă, trebuia să-și mintă mama, de fiecare dată altfel, pentru a justifica lungile plimbări romantice pe malul apei.

Amintirea tinereței îi reveni ca un fulger în

memorie. Era ca și cum ea și Ray nu s-ar fi despărțit niciodată. Erau aceiași adolescenți ce se iubeau pe ascuns și care descopereau împreună dragostea.

Sărutul lui Ray, pasional și provocator, o făcu să se trezească la realitate. O ridică în brațele sale puternice și o duse în camera ei. Jenny își ascunse fața în răscoiala cămășii lui. Trupul său mirosea a mirodenii și a mosc. Gura lui Jenny mîngîia gîtul puternic al lui Ray care grăbise pasul pentru a ajunge mai repede în cameră. Pielea lui palpa în ritmul bătăilor inimii.

Cînd deschise ochii, simți cum Ray o așează încet pe patul acoperit cu o cuvertură fină, albă. Gesturile lui Ray erau de o blîndețe extremă, ca și cum povara lui era ființa cea mai fragilă din lume. Ray își desfăcu încet cravata, continuînd să o soarbă din priviri pe tînăra femeie, languros întinsă. Apoi se apropie și făcu să alunce lent bretelele rochiei lui Jenny, care tremura. Sînii ei, superb conturați, tresăriră sub privirea lui lacomă. Degetele lui fiebinți explorau pielea delicată. Buzele sale se opriră apoi pe rotunjimile tari ale sînilor ei. Părea că întreaga ei făptură luase foc.

— Îmi plac enorm sînii tăi! I-am adorat

întotdeauna, murmură el, cu vocea sfîșiată de emoția reîntîlnirii trupului iubit.

Jenny auzea totul ca prin ceață. Dorința se amestecă cu plăcerea ce i se răspîndea în întregul ei corp.

— Ești atît de frumoasă! Atît de frumoasă, Jenny...

Foșnetul moale al rochiei ce aluneca în jos, cuvintele lui tandre, respirația lui, parfumul trupului bărbătesc, toate o amețiseră și o trimiteau într-o lume demult timp uitată. Regăsea momentele de plăcere pe care, cîndva, le trăise împreună cu Ray. Deși își jurase să nu mai cadă în capcana mîngîierilor lui, totuși nu rezistase și, în timpul cinei, îl mîngîiasc. Totul fusese ca și cînd s-ar fi năruit un castel de nisip. Nu mai era tînăra care-l iubise cu pasiune pe Ray și care suferise cumplit în clipa în care descoperise că fusese trădată. Era doar o femeie în puterea unui bărbat fascinant. «Nu te mai gîndi! Trăiește clipa!» își spuse în sine ea, încurajîndu-se.

Deslușea în întunericul camerei silueta lui Ray, dezbrăcîndu-se cu gesturi febrile și aruncînd hainele la împlinare în jurul lui. Se întinse alături de ea. Degetele lui mîngîiau micul triunghi de

dantelă pe care Jenny încă îl mai purta pe trupul gol. Ea nu reuși să-și înăbușe un suspin de voluptate, încurajându-l astfel pe Ray să continue. Devorându-i cu sărutări bustul superb, el smulse cu o tandră violență dantela, Jenny rămânând complet goală pe cuvertura albă și moale a patului. Ridicându-se, își oferî gura voluptoasă buzelor lui Ray. Se sărutară lung, în timp ce degetele ei alunecau pe umerii lui.

Desprinzându-se din îmbrățișarea ei, Ray se îndepărtă puțin pentru a admira mai bine frumusețea trupului ei gol.

— Ray, iubește-mă! iubește-mă!

Vocea lui Jenny era caldă și senzuală ca promisiunea unei plăceri infinite.

— A trecut atât de mult timp de când n-am mai fost împreună, murmură buzele ei.

Un sărut îi înăbuși cuvintele care păreau a se naște împotriva voinței ei.

Cele două trupuri goale se reuniră, în sfârșit, într-o îmbrățișare arzătoare. Totul dispăruse în jurul lor; nu mai erau decît ei doi, contopiți într-o singură ființă. Jenny suspină ferică. Era ca și cum acest bărbat, care altădată o părăsise, ar fi vrut să-i ofere acum cele mai rare voluptăți: plăcerea

cea mai profundă. Buzele, mîinile, întregul lui corp, vibrau, pîrînd a fi mișcate de o putere supranaturală și instinctivă. Jenny se oferea fără nici o rezervă. Orice rezistență, chiar și ultima urmă de pudoare dispăruse.

Jenny scodase un țipăt de plăcere cînd o pătrunse. Ray era fermecat de frumusețea corpului ei abandonat mîngîierilor lui.

— O, Ray! Ray! suspină Jenny.

Un geamăt de plăcere o împiedică să continue. Picioarele ei se încolăciră în jurul taliei lui, invitîndu-l să-i exploreze și mai adînc intimitatea. Trupurile lor erau mistuite de flăcările plăcerii.

Se regăsiră amîndoi în clipa supremă a extazului. Strigătul înăbușit al lui Ray era mărturisirea tulburătoare a unui bărbat care, voluntar, abandonase armele pentru a-i oferi numai tandrețe...

Rămaseră îndelung întinși unul lîngă celălalt, în timp ce respirațiile lor își regăseau ritmul firesc.

După un lung moment de tăcere, Ray ridică ușor capul și spuse:

— Jenny, ar trebui să fixăm o dată...

— O dată? Ce vrei să spui?

— M-am întors la tine pentru că vreau să fi soția mea.

Jenny rămase înmărmurită. După dulcea și neașteptata liniște a dragostei, cererea lui în căsătorie o luă prin surprindere. Se așază pe pat și își cuprinsese grațios pieptul cu brațele.

— Nu poate fi vorba de căsătorie între noi, răspunse Jenny pe un ton categoric.

— Avem timp, replică Ray. Nu te voi lăsa să mai pleci de lângă mine. Și, după seara asta minunată... Jenny, am trăit cu tine momente pe care nu le-am trăit niciodată cu nici o altă femeie.

Jenny începu să-și maseze templele. De la întoarcerea lui Ray în Rairoard City, evenimentele se succedaseră prea rapid.

— Iartă-mă, Ray, spuse ea cu glas scăzut. Sînt zăpăcită de tot ce se întîmplă, dar...

— Nu-ți fă probleme! Același lucru mi se întîmplă și mie, dar un lucru îmi este clar: te iubesc și știu că și tu mă iubești.

Spunînd acestea, Ray se aplecă spre ea și îi acoperi trupul cu sărutări febrile și mîngîieri. Jenny trebuia să recunoască: se simțea bine lângă acest bărbat care-i oferea tandrețe, liniște și siguranță.

— Un singur lucru contează, Jenny, murmură Ray. Noi doi aparținem unul celuilalt. Prin ceea ce am trăit împreună, Jenny.

Noi, acest cuvînt rostit de atîtea ori de Ray cu o seară înainte, o obseda încă, nelăsînd-o să lucreze ca de obicei. Nu reușea să se concentreze asupra unui desen, ce trebuia terminat în cursul acelei dimineți. Îi revenea mereu în memorie vocea lui Ray rostind acel straniu noi. Își dădu seama că altceva o speria: căsătoria. Nu se simțea încă pregătită pentru viața în doi.

Ray fusese sincer cu ea. Voia să o revadă în unica perspectivă a mariajului. Deși o incomoda evoluția relațiilor dintre ei, acceptase totuși invitația la restaurant. Ultima lor noapte de dragoste, minunată, reînviase trecutul și îl reintrodusese pe Ray în viața ei. Singurul bărbat din viața ei.

În acea zi, Jenny lucrase puțin. În timp ce-și lua micul dejun, își aminti, fără să vrea, de

telefoanele maniacului care o hărțuia de zile întregi. Realiză că, de câteva zile, încetaseră. Și, deși nu existase noapte fără un astfel de apel telefonic, în timpul serii și nopții petrecute cu Ray, telefonul maniacului nu o deranjase deloc.

«Oare mă spionează într-atît încît știe cînd sînt singură și cînd nu?» se întreabă speriată Jenny. O deranja ideea de a se ști pîndită sau supravegheată.

Sapte

Ray închise nervos telefonul, înjurînd printre dinți. Formase pentru a zecea oară numărul de telefon al lui Jenny și tot fără succes: linia era în continuare ocupată. În cele din urmă, Ray trebui să înfrunte indiferența robotului telefonic. Pe birou, fotografia bunicului său cu o față zîmbitoare.

— Nu-i nimic nostim, spuse nervos Ray.

adresându-se bătrînului. N-ai avut niciodată de furcă cu un telefon care refuza să te lase să vorbești cu femeia iubită? Chiar tu spuneai că strămoșii noștri erau mai fericiți fără toată aparatura asta modernă... Cînd voiau să vorbească cu cineva, săreau pe cal sau mergeau, pur și simplu, pînă la el.

Chiar în acea clipă, ușa biroului se deschise. Uimită, Donna, secretara lui, își privea patronul, nevenindu-i să creadă. Înebunise?!

«Poate că are dreptate», își spuse Ray, înțelegînd după figura ei ceea ce gîndea. «Mă lupt cu un telefon, vorbesc cu o fotografie. Și toate astea pentru că sînt îndrăgostit de o femeie pe care am reîntîlnit-o de cîteva zile...»

— Ai obținut informațiile pe care ți le-am cerut? întrebă el, încercînd el să fie serios.

— Desigur, domnule Johnson, răspunse Donna, schițînd un zîmbet. Am obținut orarele pe care le doreai. Le voi trece în agenda dumneavoastră. Vi s-a confirmat și rezervarea la zborul pe care doriți să-l faceți.

— Ai anunțat-o pe Melanie?

— Da, bagajele dumneavoastră sînt gata. S-a gîndit să vă pună în valiză și o loțiune împotriva

pișcăturilor de insecte...

Ray zîmbi. Chiar și după atîta timp, Melanie tot nu încetase să-l considere un copil. După moartea mamei lui, Ray se aproplase și mai mult de această guvernantă, care devenise încetul cu încetul sufletul casei Johnson, pe care nu o mai părăsise.

— Ce mă voi face fără Melanie și fără tine, Donna? o întrebă el, ghicind după îmbujorarea ei că nu putea decît să fie flatată de comparația cu Melanie.

— Domnule Johnson, Larry Hartman a sosit.

— A, da, uitasem complet de el! Poștește-l să intre!

Și, pentru că Donna continua să-l privească fără să facă nici un gest, adăugă:

— S-a întîmplat ceva? Larry ți-a spus ceva?

Auzind numele bărbatului care aștepta afară, Donna se tulbură. Reuși să îngaimă:

— Nu... Nimic... Dar...

— Dar e un tip seducător, nu-i așa?

Donna oftă și făcu semn din cap că da, se înroși și ieși grăbită. Ray izbučni în ris și-i strigă din urmă:

— Din cîte știu eu, Larry nu e nici logodit, nici

căsătorit și nici nu are vreo prietenă!

Ultima replică a lui Ray o făcu pe Donna să alerge și mai repede.

— Ai o secretară nouă? întrebă Larry, chiar înainte de a-l saluta pe Ray, care izbucni din nou în ris.

— E superbă! adăugă Larry. Nu știi, e măritată?

— Nu, dragul meu, nu e nici măritată, nici logodită și nici nu are vreun prieten, răspunse Ray, pe care situația îl amuza grozav.

— Bătrîne Ray, ne cunoaștem de atîția ani...

— Te pregătești să-mi ceri ceva!

— Da, reluă Larry. Ai avea ceva împotriva ca eu să-ți invit secretara la cină?

— Dar deloc, bătrîne, faci ce vrei. Ești băiat mare de acum. S-au dus timpurile cînd eram noi tineri. Îmi amintești de mama ta care, cînd a descoperit că eram cu un an mai mare decît tine, îmi făcea întotdeauna mii de recomandări înainte de a pleca împreună la școală. Trebuia să-ți aduc aminte să-ți mănînci sandwich-ul, în pauza mare, să te oblig să-ți pui un pulover la ieșirea din piscină... Ce vremuri... Dar astăzi, gata! Poți să mănînci cît vrei, să te îmbraci sau nu cînd ieși din

apă, să o inviți sau nu pe Donna la cină!

— Donna? O cheamă Donna? întrebă Larry din ce în ce mai nerăbdător. Știam eu că pot conta pe tine, frate!

— Nu trebuia cumva să ne întîlnim pentru a discuta cîte ceva și despre o afacere? întrebă Ray puțin batjocoritor.

— Da, da, sigur... Am auzit că merge foarte prost la puțul din insula Ruggins.

— Sînt la curent și am de gînd să plec imediat acolo. Trebuie să studiez problema la fața locului. În actele pe care le-am primit, scrie că materialele cu care se lucrează acolo nu sînt compatibile, așa încît muncitorii așteaptă alte echipamente și fiecare zi de întîrziere mă costă o avere. Pe deasupra, șeful de șantier vrea să-și dea demisia. Pe tipul ăsta îl cunosc de vreo zece ani. Dacă vrea să plece înseamnă că totul merge rău, pentru că te pot asigura că a văzut situații disperate de cînd lucrează la puțurile noastre de extracție!

— Dar nu înțeleg, Ray! De vreme ce ai negociat lucrările de foraj cu o societate de specialitate, de ce vrei să mai mergi acolo personal?

— Știi bine cum se întâmplă... Aș putea să cer indemnizații de întârziere firmei cu care am făcut contractul, dar, de regulă, povestea se încheie la tribunal. Trec ani de zile, în care plătești o groază de avocați, înainte de a atinge primul dolar de despăgubire! Așa că prefer să merg la fața locului să văd ce se întâmplă și să încerc să rezolv problema înainte de a căpăta proporții îngrijorătoare.

— Poate că ai dreptate, zise Larry. Dar hai să vorbim și despre casa ta! Aș vrea să discutăm câteva detalii...

După întâlnirea cu Jenny, Ray îl căutase pe vechiul său prieten Larry, care conducea una dintre cele mai mari întreprinderi de construcții din regiune. Îi comandase construcția unei case. Înainte de a pleca în jurul lumii, la căderea serii, avea obiceiul să se plimbe cu Jenny pe marginea lacului. Ore în șir vorbeau despre viitor, despre viața lor în comun, despre copiii pe care îi vor avea și despre călătoriile pe care le vor face împreună. Visau să trăiască într-o casă concepută și proiectată chiar de ei. Serii de-a rîndul, nu se puteau hotărî asupra terenului sau asupra dimensiunilor terasei. Fiecare colț de casă era

minuțios analizat și devenea subiect de interminabile discuții.

Cînd o revăzuse pe Jenny, își amintise și de acest vis al tinereții lor. Nu ezitase prea mult. În câteva ore, se hotărîse să comande construirea casei, pe care o refăcuse din amintire. Îl sunase imediat pe Larry.

— Știi, biroul meu n-a lucrat niciodată atît de repede pentru un client, declară Larry, desfăcînd sulurile mari de hîrtie albastră.

— Îți mulțumesc, Larry, știam eu că pot conta pe un vechi prieten.

Larry descriuse rapid viitoarea construcție, concepută pe mai multe nivele. Camerele erau spațioase, cu ferestre mari, ca să poată pătrunde cît mai multă lumină în ele. Aproape întreaga casă era din lemn și avea o terasă largă, exact așa cum și-o visase Jenny. Casa visurilor lor lua pe hîrtie o aparență de realitate.

— Ray?

Vocea prietenului îl trezi din vis.

— Scuză-mă, mă furasera amintirile...

După ce mai puseră la punct câteva probleme, Larry își strînsese schițele și se pregăti să plece. La ușă se opri să adauge:

— Încă un lucru: ce-ai spune ca ferestrele de la dormitor să fie din sticlă decorată?

Chipul lui Ray se luminează.

— Ideea mi-a venit după ce am discutat cu persoana care se ocupă de interioare, reluă Larry. Dar cred că vom pune mai întâi geamuri obișnuite, ca să-i lăsăm timp și lui Jenny să conceapă un proiect înainte de finisarea casei.

— Jenny nu știe nimic despre proiectul meu, răspunse Ray cu un aer conspirator.

— Nu te înțeleg... Vrei să construiești o casă pentru femeia pe care o iubești și nu-i spui nimic?

— Îți voi explica mai târziu, îi zise Ray. Dar stai puțin, am o idee: vei comanda vitralii de la Jenny, spunându-i că un client te-a rugat să apelezi la ea. Nimeni nu te poate obliga să spui numele clientului...

— Vrei deci să-i oferi casa ca în filmele epocii de aur a Hollywoodului? Ceva de genul: «Vino! Să facem o plimbare cu mașina. — Oh! Ce casă frumoasă! — Uite cheile! Am cumpărat-o pentru noi doi...» Romantică treabă! Mă rog, sînt convins că ai motivele tale. Îți voi vorbi despre un client new-yorkez excentric, care nu ar fi vrut să se mute cu nici un chip decît într-o casă terminată.

Știi să fii convingător dacă vreau!

— Mulțumesc, Larry... Știi că de cînd am regăsit-o pe Jenny, simt că sînt un alt om. De aceea, aș vrea să realizez visul nostru. Dacă va accepta apoi să se căsătorească cu mine sau nu, e mai puțin important. Te și uimește cît de irațional te poate face iubirea.

— Salut, bătrîne, te las!

Ușa se închise în urma lui. Ray rămase multă vreme la birou, gînditor. Trecuseră două săptămîni de la noaptea petrecută împreună cu Jenny. De atunci, mai cinaseră de cîteva ori împreună, dar Jenny părăsise complet absență, ca și cum ar fi fost preocupată de altceva. Descoperea cu surprindere că, de fapt, Jenny se schimbase, se maturizase. Aproape devenise o altă femeie, care îl atrăgea și mai mult. Trebuia însă să lupte cu nerăbdarea lui, care ar fi putut să strice totul.

Vocea secretarei prin interfon îl făcu să tresară:

— Domnule Johnson, avionul dumneavoastră decolează în cînzeci de minute.

— Mulțumesc, Donna, urc să-mi iau bagajele.

Înainte de a ieși din birou, mai formă o dată numărul lui Jenny. Declicul robotului telefonic se auzi din nou. În sfârșit, se hotărî să lase un mesaj. Explică pe scurt motivele acestei neașteptate călătorii. Încerca să rostească niște cuvinte tandre, dar își aminti că le-ar spune unui robot și se răzgîndi. Așeză cu tristețe receptorul în furcă. Fără să-și dea seama de ce, simțea că, în ciuda aparențelor, Jenny nu mai era la fel de îndrăgostită.

* * *

Întorcîndu-se acasă, după o zi întreagă petrecută în magazinele din zonă care-i vindeau obiectele, Jenny apăsă pe clapeta robotului telefonic. Mesajele se succedau, întrerupte de lungi semnale sonore. Auzind vocea tristă a lui Ray, privirea i se umbri. Dacă nu ar fi fost aglomerația de pe autostradă, ar fi ajuns la timp ca să-i ureze călătorie plăcută. Avea impresia că, preț de cîteva secunde, a fost acolo, lîngă ea.

După ce ascultă mesajul încă o dată, se ridică și începu să facă ordine prin cameră, trăgînd doar cu urechea, distrată, la vocile ce se succedau pe

bandă.

Deodată, în saloan se auzi timbrul sinistru al bărbatului care nu înceta să o sune de cîtva timp. O lungă listă de înjurături, amestecate cu amenințări și obscenități se revărsă din difuzor. Jenny se aruncă asupra aparatului, încercînd să oprească această voce care îi îngheța sîngele în vine.

Se apucă să ștergă toată banda, avînd grijă să păstreze, totuși, mesajul lui Ray, ca să-l poată asculta încă o dată, mai tîrziu.

«Ce întîmplare! Telefoanele astea încep imediat ce Ray se îndepărtează puțin», gîndi ea. Sentimentul că a fost din nou spionată o îngheță. Odată cu căderea serii, se grăbi să tragă jaluzelele. Lacrimile i se furisau pe sub pleoape și i se rostogoleau ușor pe obraz. Deci nebunul ăsta nu-i va da pace niciodată! În fiecare seară în care nu a ieșit, a primit astfel de telefoane, de preferință între trei și șase dimineața. La început, a încercat să-i vorbească pentru a-l descuraja, dar nu a făcut altceva decît să-l înverșuneze și mai tare. Nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să-și decupleze telefonul, pentru a încerca — pe cît posibil — să doarmă restul nopții. De cînd

începuseră telefoanele, nici nu mai reușea să doarmă liniștită.

«Trebuie să-i spun lui Ray», își zise ridicînd capul. Ajunsese la capătul puterilor. Munca devenise din ce în ce mai obositoare, relația ei cu Ray o preocupa tot mai mult, iar nebunul acesta se servea de telefon ca de o armă, ca să o facă să cedeze.

Evitase pînă acum să-i vorbească lui Ray despre aceste telefoane, pentru că i se părea că și-ar pierde astfel independența. În schimb, anunțase poliția, care o sfătuisese să-și schimbe numărul de telefon sau să renunțe la el pentru o vreme. Ori așa ceva nu se putea, deoarece primea majoritatea comenzilor prin intermediul telefonului și îi era aproape imposibil să-și anunțe vechii clienți, cît și pe cei noi, că își schimbase numărul.

Stînd singură în casă, se simțea părăsită. Vocea necunoscutului de la telefon își atinsese scopul: îi scosese în evidență singurătatea. Iar Ray era atît de departe! Nu lăsase nici măcar un număr de telefon de la hotelul la care intenționa să stea.

Încercă să mai lucreze ceva. Se încăpățînase

să lupte inutil cu un nebun care refuza să abandoneze, la rîndul lui, lupta. Cuprinsă de furie, își refuza plăcerea de a deconecta aparatul. La primul țîrît, smulse receptorul și îl trînti imediat ce auzi vocea necunoscutului, care devenea din ce în ce mai stridentă, pe măsură ce timpul se scurgea în noapte. După miezul nopții, telefonul rămase tăcut mai bine de o oră. Jenny ezita. Ar fi vrut să se odihnească, dar se hotărî să-și continue lucrul. Își pregăti o cană mare de cafea.

Cam pe la ora trei, apelurile au reînceput, cu o frecvență de aproximativ un sfert de oră. Pe la ora cinci, maniăcul se hotărî să renunțe și să se culce. La rîndul ei, Jenny se aruncă în pat și adormi instantaneu, în cluda căfelei pe care o băuse.

La ora zece sună ceasul. După cîteva ore de somn, Jenny se simțea mai odihnită. Trașe draperiile și ridică stolurile care ascundeau un cer mohorît și întunecat. Buletinul meteo anunța furtună deasupra Marilor Lacuri. Depresiunea atmosferică urma să atingă Rairoard City în numai cîteva ore, sau poate o zi, sau două... Vremea urîtă îi întărea în mod ciudat impresia de izolare de care se simțea cuprinsă. Pentru a

scăpa de aceste gânduri lugubre, hotărî că cel mai bun remediu ar fi să facă un duș.

Ziua trecu fără vreun incident notabil, iar următoarea se dovedî de-a dreptul excelentă, mai ales pentru afacerile sale, reușind să facă rost de o serie de comenzi importante. Printre ele, se număra și cea a unui oarecare Larry Hartman, care construia o vilă luxoasă pentru un new-yorkez excentric, ce dorea motive picturale pe sticla geamurilor anumitor camere. Așa încît, pînă cu spor la treabă. «Iată cea mai bună metodă de a-mi lua gîndul de la Ray, care e departe și îmi lipsește atît de mult!» își spunea în timp ce-și aranja planșele.

Pentru a evita să fie deranjată de telefoanele maniacului, cuplă robotul telefonic.

* * *

Furtuna anunțată la buletinul meteo se declanșă în a treia seară de la plecarea lui Ray. Un vînt puternic se izbea cu furie de jaluzele, ameninșînd să smulgă țiglele de pe acoperiș.

Ca să uite de vremea de afară și ca să-și poată găsi dispoziția necesară lucrului, Jenny se

hotărî să asculte Wagner. În timp ce muzica invada interiorul, se îndreptă spre planșa unde erau adunate fragmentele de sticlă, care aveau să constituie portretul lui Beaugard. Brusc, o pană de curent făcu să se oprească atît muzica, cît și curentul. După o clipă de panică, încercă să traverseze atelierul pe pipăite, pentru a ajunge la bucătărie.

Reuși să găsească, într-un sertar, un pachet de lumînări vechi. Dar atmosfera fantastică creată de flacăra lumînării i se păru chiar mai înfricoșătoare decît întunericul. Se hotărî să se întoarcă în atelier, în speranța că lumina stranie a lumînării îi va da sugestii noi în ce privește armoniile de culori ale vitraliilor sale.

De abia se așeză la masa de lucru, că auzi soneria telefonului. «E Ray, sigur e el!» își spuse, dar își aminti apoi de sinistrul-ei interlocutor. Ezită cîteva clipe. La al zecelea apel înțelese, în sfîrșit, cu cine avea de a face. Se hotărî să-l înfrunte și de această dată, gîndind că e singura modalitate de a-și învinge frica.

— Îi auzi? Întrebă aceeași voce ascuțită. Îi auzi? Liliiecii... Jenny Brynn, auzi liliiecii șuierînd pe acoperișul casei tale și în pomii din grădină?

Se auzi un declic, semn că, de la capătul celălalt, se închisese. Jenny tremura de groază, murmurînd continuu vorbele maniacului:

— Liliicii... Liliicii...

Cuvintele acestea îi amintiseră de o seară la fel de sinistră din copilăria ei. Atunci o întrebaseră pe mama ei de ce liliicii şuierau atât de tare pe acoperiş. Nu mai ştia de unde-i venise ideea că liliicii ar putea să şuiere, dar, de atunci, în mintea ei, aceste animale au rămas legate de toate spaimile copilăriei. În acel moment o paralizase o idee: de unde ştia acest bolnav povestea aceasta? Păi. De la moartea mamei sale, o singură persoană mai cunoştea frica ei de aceste animale de noapte... Numai unei singure persoane îi povestise Jenny acest episod din copilărie...

Opt

Părăsind aeroportul, Ray năvăli într-un taxi şi-i dădu şoferului adresa lui Jenny. Ar fi fost mai bine dacă ar fi sunat-o înainte, să o prevină, dar nu mai avea răbdare. De la ora zece seară, când aterizase avionul său, avea un singur gând: să o revadă pe Jenny şi să o strângă în braţe. Fusese nevoit să plece. Problemele şantierului se aranjaseră între timp, după câteva zile de muncă

intensă, dar nu știa cum va reacționa ea. Se putea ca plecarea lui precipitată să fi complicat și mai mult relațiile sale cu Jenny.

Fasciculul luminos al farurilor Mercedesului mătura șirul de mesteceni plantați de-a lungul drumului, care ducea la casa unde locuia Jenny. Mașina opri în fața casei. Înăuntru licărea lumina, semn că era acasă și că nu se culcase încă. Ray își prin portiera deschisă a mașinii.

Cînd auzi hăruitul unui motor de mașină, oprită în fața casei, Jenny tresări. Era foarte absorbită de tabloul la care lucra, era foarte tîrziu și nu aștepta pe nimeni. Se îndreptă cu gesturi mașinale spre bucătărie, dar nu reuși să găsească nici măcar cuțitul de bucătărie pe care îl folosea dimineața la tăiatul pîinii. Agăță din mers o tigaie și se postă în spatele ușii de la intrare.

Pietrișul aleii scîrțîi sub pașii apăsați ai bărbatului ce se apropia. Jenny se aștepta să fie maniacul ce o chinuia la telefon de atîtea zile. Apelase la poliție, dar nu se rezolvase nimic. Amenințările nebunului deveniseră din în ce mai

insistente. Comisarul o vizitase de cîteva ori, dar nu reușise să facă mare lucru. Înregistrase unul din mesaje, pentru a-i ști timbrul vocii și-i promisese că va cere unui mașini de patrulare să treacă regulat prin fața casei, verificînd dacă totul este în ordine.

«Și dacă este mașina poliției?» se întrebă Jenny, strîngînd tigaia în mîini cu mai multă putere. Dacă ar fi fost poliția, ar fi observat lumina albastră a girofarului. În timp ce pașii continuau să se apropie, mașina părea să se îndepărteze. «Sînt mai mulți!» își spuse cu groază. Regretă că nu avea la îndemînă o armă adevărată și nu doar o simplă tigaie de bucătărie care, pe deasupra, îi mai și tremura în mîini. Pașii se auziră urcînd treptele de lemn de la intrare. Urmare trei bătăi scurte în ușă. Jenny înmărmuri. Făcu un gest aproape nebunesc: lipită de zid și tremurînd toată, trase de clanța ușii cu brutalitate și o deschise larg, astfel încît să o poată acoperi în întregime, asemenea unui scut.

Ray pași în holul de la intrare, extrem de surprins să nu vadă pe nimeni în prag.

— Jenny? întrebă el cu o voce ce trăda îngrijorarea.

Jenny scăpă tigaia, ce căzu pe podea cu zgomot. Tînăra femeie se aruncă disperată în brațele lui Ray și izbucni în lacrimi.

— Ce ai? întrebă el cu un aer îngrijorat.

Jenny tremura, de parcă toată tensiunea acumulată în suflet de la plecarea lui Ray, ar fi izbucnit dintr-o dată, făcînd-o să se ghemuiască în brațele lui. Frica, durerea și grijile se risipiră ca prin minune, odată cu regăsirea bărbatului iubit.

— Cam de cînd deschizi tu ușile cu tigaia în mîină? întrebă Ray, dîndu-și seama că se întîmplase ceva.

Chipul lui Jenny se lumina cu un suris, ce apăru ca o rază de soare pe obrazul ei înlăcrimat.

— Am vrut să-mi fac două ochiuri înainte de culcare, rosti Jenny autoironizîndu-se.

— Deci, am avut noroc că n-am primit lovitura de grație, cu tigaia, în creștetul capului! Bănuiesc că asta intenționai, nu? replică Ray zîmbind.

O luă apoi pe Jenny de mîină și o conduse în salon.

— Vinol! Vreau să-mi povestești tot... Te simt încordată și obosită... Deci, ce s-a întîmplat?

— O, Ray, dacă ai ști...

* * *

Jenny îi povesti de nebun și de apelurile anonime, de vocea lui ascuțită și înfiorătoare. Îi vorbi și despre îndîrjirea cu care o hărțuia telefonic din zori și pînă în noapte. Ray o ascultă fără să spună nici un cuvînt. Mușchii maxilarelor i se încordau spasmodic, semn al furiei ce-l încerca împotriva celui ce îndrăznise să o amenințe pe femeia pe care el, Ray Johnson, o iubea cu pasiune.

— De ce nu mi-ai spus pînă acum, Jenny? o întrebă el mustrător.

— N-aș fi vrut să te implic și pe tine... Doream să ies singură din toată povestea asta grotescă. Dar, după ce ai plecat, nebunul și-a dat seama că am rămas singură și și-a îndesit apelurile. În afară de murdăriile zilnice pe care mi le spunea de obicei, o dată a adăugat cu vocea lui libidinoasă: *Într-o zi te voi avea, vei fi a mea!* A fost îngrozitor! Iar, în seara în care a izbucnit furtuna, mi-a vorbit de lilieci... Știi, liliecii din copilărie de care îmi era totdeauna atît de teamă... M-a îngrozit... De unde putea el să știe toate astea?...

— Jenny, uită-te în ochii mei și răspunde-mi

sincer: ți-a trecut vreodată prin minte că eu aș putea fi amestecat în vreun fel în toată porcăria asta? Spune-mi, asta gândeai în momentul în care amenințările se repetau tot mai des după ce eu plecam?

— Nu, Ray, niciodată nu m-am gândit la așa ceva! replică ea, mințind însă foarte prost.

Cu lacrimile curgându-i șiroaie pe față, Jenny se agăță de gâtul lui, murmurând:

— Sînt atît de fericită că te-ai întors! Aș vrea să nu mai pleci niciodată!

— Nu, draga mea, nu te voi mai părăsi niciodată, răspunse Ray, strîngînd-o puternic la piept. Jenny, ești epuizată, trebuie să te odihnești! Ca să-ți spun drept, și pe mine m-a obosit cumplit călătoria asta... Mergem la culcare, bine?

Buzele lui Ray le atinseră ușor pe ale ei. Ea se abandonă în brațele lui, într-un un sărut fierbinte și tandru. Valurile dorinței estompau, încetul cu încetul, frica ce se lăsase în sufletul ei.

Buzele lui alunecară spre umeri, într-o apăsare din ce în ce mai posesivă. Ray se lăsă încet în genunchi, trăgînd-o odată cu el. Mîinile lui alunecară peste spatele ei, peste șolduri și îi mîngîiară dosul pulpelor pe care le desfăcu încet,

ridicînd-o spre el. Picioarele ei îi înconjurară mijlocul și el alunecă în adăpostul fierbinte al coapselor ei.

— Nu trebuie să-ți mai fie teamă de nimic, șopti ușor Ray. Sînt aici, lîngă tine.

— Te știu lîngă mine și aproape că nici nu mă mai simt obosită, răspunse Jenny cu timiditate.

Ray zîmbi, deschîndu-i nasturii cămășii unul cîte unul.

— E drept că sînt șase zile de cînd am plecat, dar...

Scoase un strigăt înăbușit de bucurie cînd îi atinse cu palmele sîinii. Degetele ei i se încheștară în păr cînd el îi găsi sînul și începu să-l maseze. Își trecu buzele peste el, apoi deschise încet gura, pînă cînd simți că trupul ei se arcuiește mai mult spre el și îi cuprinse sînul cu buzele.

O presiune dulce în coapse și în pîntece o făcu pe Jenny să prindă curaj. Cu gesturi febrile îi desfăcu cămașa, lipindu-se și mai mult de pielea lui caldă care se înfioră. Buzele lui deveniseră mai lacome și mîngîierile mai apăsate.

În acel moment, farurile unui automobil măturară pereții salonului. Ray o simți pe Jenny încordîndu-se în brațele sale și spuse cu multă

hotărîre în glas:

— Vreau să văd!

Jenny nu mai avu timp să-l rețină. Luă cu un gest mașinal tigaia din locul în care căzuse și își încheie în grabă nasturii de la cămașă.

— Tu ești, Ray? Întrebă vocea din spatele ușii. Sînt eu, Terry. Voiam să verific dacă totul este în regulă la domnișoara Brynn.

Ray se relaxă și deschise larg ușa poliștului pe care-l cunoștea încă din clasa primară.

— Bună seara, Ray, reluă ofițerul, strîngîndu-i mîna călduros. Jenny Brynn ne-a atras atenția, acum cîteva zile, că un maniac o deranjează la telefon din ce în ce mai des. În general, acești tipi dezechilibrați sînt inofensivi, dar, casa fiind izolată, prefer să trec din cînd în cînd...

— Mulțumesc, Terry. Din cîte am înțeles, tipul nu acționează decît atunci cînd este singură acasă. Eu rămîn aici, așa că poți renunța la rondurile din noaptea aceasta.

— O.K., Ray, noaptea bună! Noapte bună, domnișoară Brynn! adăugă ofițerul zărindu-i chipul în pragul ușii.

— Îți mulțumesc încă o dată pentru grija ta față de Jenny, adăugă Ray înainte de a închide ușa.

Întorcîndu-se cu fața la Jenny, Ray se amuză văzînd că își reluase obiectul de bucătărie. I-o luă din mîini și o așeză pe comoda din vestibul. Apoi o conduse în cameră.

— Nu vrei să-ți prepar ceva cald înainte de culcare? Întrebă el, mîngîind-o ușor pe păr. Poate, o ceașcă bună de ceai? sugeră în continuare, în timp ce o săruta pe gît, ca pentru-a-i reaminti unde rămăsese cînd venise ofițerul de la poliție.

— Prefer o ceașcă cu cacao, răspunse Jenny cu un zîmbet în colțul buzelor, semn că înțelesese imediat aluzia.

— Se face. Mă întorc imediat, răspunse Ray îndreptîndu-se spre bucătărie.

Îl auzi apoi din dormitor cum se chinuia să găsească, pe rafturile din dulap, ciocolata și zăhărul pudră.

— Pe a doua etajeră de lîngă frigider! strigă Jenny de pe coridor.

— Am găsit!

Jenny îmbracă o cămașă de noapte roz, transparentă, ce se asorta cu mătasea fină, de aceeași culoare a așternutului. Nu-i stătea în caracter să pună la cale un astfel de program de

seducție, dar, în seara aceea, dorința de a-i fi pe plac lui Ray era mai puternică decât oricând.

Cînd el intră în cameră, era cît pe ce să scape platoul. Îl tulbură trupul gol al femeii, abia voalat de ușoara țesătură de mătase.

— Mă surprinde frumusețea ta de parcă te-aș vedea acum pentru prima oară, șopti bărbatul, în timp ce așeza cu grijă platoul pe noptieră.

Ray se întinse lîngă ea. Mîna sa începu să mîngîie trupul înfierbîntat al femeii.

— Mi-ai lipsit atît de mult, șopti ea, cu vocea răgușită de dorință. Te iubesc atît de mult...

«Atunci să ne căsătorim!» ar fi vrut Ray să-i răspundă, dar nu o făcu. Mai mult decât să vorbească, dorea ca, în acele clipe, să se bucure de superbul trup care i se oferea.

Printr-o mișcare bruscă, se ridică și începu să se dezbrace sub privirile arzătoare ale femeii. Cămașa îi rămăsese descheiată și o scoase cu o mișcare rapidă a umerilor. Cît timp fusese plecat pe șantier, se bronzase, astfel încît mușchii săi prinseseră o tentă arămie, care sporea și mai mult impresia de forță pe care trupul său o degaja. Jenny îi urmărea lăcomă fiecare mișcare. Întinse o mîna să-l atingă. I se părea că masculinitatea lui

îi pătrunde prin vîrfurile degetelor, îi umple venele și își găsește ținta în părțile feminine ale trupului ei. Sfîrcurile i se întăriră și între coapse simți o durere surdă.

— Ador să te văd privindu-mă așa, murmură Ray.

Cureaua șuieră prin cataramile pantalonilor. În clipa imediat următoare, rămase gol în fața femeii, ce respira din ce în ce mai agitată. Dorința de a-l avea era irezistibilă.

Ray se întinse lîngă ea și începu să desfacă șiretul de mătase, care strîngea în jurul trupului ei voalul mătăsoș al cămășii de noapte. Corpul, încă ascuns, începu să tremure atunci cînd țesătura delicată îi alunecă pînă la șolduri, descoperind un piept satinat. Buzele fiebînti și neobosite ale bărbatului sărutau insistent sînii rotunzi, ai femeii ce se oferea acum întreagă.

Tulburată, Jenny re trăi momentul apariției lui Ray în acea seară. Exact acum o oră era singură și teribil de îngrozită și iată că o singură apariție, cea a bărbatului iubit, schimbaseră totul. Trăia momente de dragoste de neuitat. Trăia o plăcere atît de violentă, încît își smulse ea însăși ultimele voaluri care o mai ascundeau privirii. Avea o

dorință nebună să strige, să-l roage să o iubească așa cum o făcuse întâia oară, în seara când își dăduseră întâlnire pe malul lacului.

Ray o descoperise pe Jenny care i se oferise goală, în tufe de ferigă. *În seara asta vreau să ne iubim cu adevărat!* Spusese acele cuvinte cu o ușoară notă de stângăcie care o tulburase. I-a îmbrățișat trupul cu tandrețe și astfel au descoperit, împreună, plăcerile dragostei, legănați de clipocitul ușor al valurilor de pe lacul, ce se întindea la numai câțiva pași de culcușul lor pe iarbă.

Iar acum, Ray își lipise palma de mijlocul ei, alunecând leneș spre căldura umedă a feminității ei. O acoperi încet cu corpul lui, în așa fel încât să nu o sufocă. Picioarele ei se frecau de coapsele lui tari. Trupul ei era străbătut de spasme. Mîngîind ritmic, Ray făcu cunoștință cu cele mai îndepărtate bogății ale ei, cu cele mai adînci mistere ale feminității ei.

Cînd Ray o pătrunse cu ardoarea dorinței sale violente, femeia lăsă să-i scape un geamăt de plăcere. Degetele i se înfipseră în carnea umerilor săi puternici.

— Te iubesc, te iubesc atît de mult, murmură

femeia cuprînsă de extaz.

Voluptatea fusese atît de intensă, încît o lumină aurie iluminase subit chipurile celor doi îndrăgostiți.

Îmbătățită de iubirea ce i se dăruise, Jenny adormi doar după cîteva clipe.

Ray însă nu adormise imediat. Se gîndea la toate acele nopți pe care Jenny le petrecuse singură în acea casă, supusă amenințărilor și obscenităților proferate la adresa ei de către acel maniac.

«De ce nu mi-ai spus pînă acum?» se întreba descumpănit de atitudinea mîndră și independentă a femeii. În acel moment, trupul adormit se întoarse spre el, iar buzele întredeschise îi atînsă pielea.

Îl obseda gîndul că avea de-a face cu două persoane diferite, ascunse în același corp: una era sălbatică și gata de atac imediat ce-și simțea amenințată libertatea, iar cealaltă era îndrăgostită, visînd la un bărbat tandru, afectuos. Cea de-a doua se oferea fără reținere intenselor voluptăți ale iubirii, pe cînd cealaltă nu ar fi predat armele atît de ușor nîcicînd. Probabil această Jenny refuzase să-i încredințeze secretul luptei ce o

ducea cu apelurile anonime.

«Cum voi reuși oare să împac aceste două femei?» se întreba Ray, în timp ce somnul îl cuprindea încetul cu încetul.

Nouă

Se făcuse aproape ora prinzului, când Jenny își termină dușul și se îndreptă spre bucătărie. Cu părul încă ud, îmbracă un halat din bumbac alb, care-i pune în evidență tenul bronzat. Se simțea extraordinar, de parcă noaptea de iubire petrecută cu Ray ar fi purificat-o și ar fi întinerit-o. Era mulțumită și bucuroasă că poate trăi din plin acea frumoasă zi de primăvară.

Ray era deja în bucătărie. Să trezise devreme și se strecurase din pat foarte ușor ca să nu o trezească. Ieșise să alerge pe malul lacului, așa cum făcea în fiecare dimineață de când revenise în Rairoard City. Tocmai se întorsese și începu să pregătească micul dejun. Când Jenny își făcu apariția în pragul ușii, el unse cu unt o duzină de felii de pâine prăjită.

— Ce faci, Ray, prepari tartine pentru o întreagă colonie de vacanță? Nu vom reuși să mâncăm niciodată toată cantitatea asta! spuse femeia căscînd grațios.

— Dragă Jenny, crezi că putem savura ceea ce obișnuiești tu să servești la micul dejun? replică Ray pe un ton ușor ironic.

— Ca să fiu sinceră, nu cred, deoarece nu obișnuiesc să mănînc dimineața, în special cînd sînt singură.

— Exact ceea ce bănuiam. Și dacă mă gîndesc mai bine, aș fi în stare să pariez că la fel procedezi și cu masa de prînz. Ai o foarte defectuoasă igienă de viață, Jenny!

Femeia îi răspunse printr-o grimasă. Era adevărat, nu acorda o importanță prea mare meselor. I se întîmplase destul de des să nu-și

înterupă lucrul decît atunci cînd o migrenă teribilă îi atrăgea atenția că nu mîncase nimic în ziua aceea.

— Asta nu m-ar fi împiedicat să îți prepar, totuși, niște cornulețe grozave... Bineînțeles, dacă m-aș fi trezit mai devreme...

— A, da! Îmi amintesc de cornurile tale glazurate... M-ai servit odată... Nu erau prea reușite, dar, oricum, intenția contează! adăugă Ray zîbind. Apropo, ți s-a întîmplat vreodată să gătești ceva care să nu aibă glazură?

— Nu crezi că e puțin cam matinal ca să fiu așezată pe banca acuzaților? E drept, am o adevărată pasiune pentru glazuri, pentru că îmi lasă timp ca să mă ocup și de alte treburi, de munca mea, de exemplu. Însă, dacă vei continua să-mi faci reproșuri, vei reuși să realizezi și ce fel de nevastă aș fi!

Jenny fusese destul de isteată ca să întoarcă situația și să orienteze discuția pe un făgaș care să-i permită să preia ofensiva. Ca pentru a-și anunța interlocutorul că primul armistițiu luase sfîrșit, Jenny mușcă cu poftă dintr-o primă felie de pâine prăjită, acoperită din belșug cu dulceață de fragi.

— Nu te-ai gîndit niciodată, adorabilă Jenny, că un soț s-ar putea ocupa de tine fără ca tu să fii obligată, la rîndul tău, să te ocupi de el?

— Iată-ne și aici! replică ea. Doar ți-am spus, Ray, nu am nevoie de nimeni. Ești un bărbat minunat, dar asta nu-ți rezervă nici un drept asupra mea. Îmi place să trăiesc singură...

— Îți plac și nopțile de groază, în singurătate, chinuită de un dezechilibrat psihic hotărît să îți otrăvească viața?!

Tonul lui Ray devenise caustic. Ar fi vrut să continue, dar nu mai adăugă nimic văzînd paloarea care se așternuse pe chipul ei. Deschise frigiderul și își luă un iaurt de fructe.

— Ce poftă de mîncare ai! exclamă Jenny, încercînd să schimbe vorba. E o adevărată plăcere să te vadă omul mîncînd! Mi se cam face foame...

— Revenînd la cî-ți spuneam... Nu îți ofer decît două soluții: ori accepți să mă muț aici cu tine, ori te muți la mine.

Jenny își reprimă cu greutate o explozie de mînie. După cîteva clipe, răspunse pe un ton sec care se voia fără replică:

— Ray, am petrecut împreună o noapte

minunată. De ce vrei să strici totul?

— Ca să fiu sincer, aș prefera să te muți tu la mine, continuă Ray, cu aerul unui om care nu a auzit nimic.

— Din cîte știu eu, casa nu e numai a ta. Aparține, în aceeași măsură, și surorii tale, care nu pierde ocazia de a se instala acolo în fiecare iarnă.

Ray zîmbi. El se gîndise la o cu totul altă locuință: casa visurilor lui, construită pentru femeia iubită.

— Știi și tu că e o casă imensă și pe jumătate nelocuită. Ți-ai putea instala atelierul în camera albastră de la primul etaj, iar dormitorul — în camera de oaspeți.

Ofînd, Jenny înțelese că nu era ușor să-l contrazică. Își mai turnă puțină cafea, privind spre lacul din spatele casei. Soarele pătrundea cu generozitate prin fereastra deschisă.

— Tu ai deschis fereastra? întrebă Jenny.

Ray aprobă cu o singură mișcare a capului.

— E grozav! Adevărul e că în ultimele două săptămîni nu am avut curajul să stau cu ferestrele deschise.

În clipa aceea, realizează cît de fericită putea să

o facă o dimineață de primăvară alături de un bărbat minunat...

Se priviră cîteva clipe, fără să își spună nimic. Ray întinse mîna peste masă ca să-i mîngîie cu tandrețe degetele. Apoi se ridică și o luă în brațe, ducînd-o pe terasă. Degetele ei se strecurară pe sub cămașa lui, dar, după un sărut lung, Ray se opri și o privi în ochi:

— Jenny, trebuie să te hotărăști acum.

Dar ea continua să îl sărute pe gît.

— Lasă-mă să te sărut! Iubesc mirosul tău. E ciudat cît de bine ți se potrivește mirosul pielii... Cum poți să-mi refuzi mîngîierile, cînd știu bine că altădată tînjeai după ele?

— Jenny, nu fi crudă! Trebuie să stăm de vorbă!

Jenny se lipi și mai mult de el.

— Dacă te încapățînezi să continui, mă silești să fac apel la dușul rece ca să te calmez!

Jenny scoase un țipăt, izbucnind în rîs.

— Nu, nu vreau duș rece! Urăsc dușurile reci! Oricît de cald ar fi afară, tot dușuri fierbinți fac! Prefer, deci, să stăm de vorbă!

— Și vei sta liniștită? Întrebă Ray cu un aer amuzat. Fără săruturi, fără mîngîieri, da?

— Promit!

Jenny își rezemă spatele de genunchii strînși ai bărbatului, care se întinsese la soare.

— Despre ce vrei să vorbim?

Dar, după chipul ei, era clar că nu avea nici un chef de conversație.

— Să începem cu motivele care te-au determinat să-mi ascunzi atît de mult timp povestea cu apelurile anonime.

Jenny, cu ochii închiși, își ridicase capul spre soare.

— Nu știam cum ai să reacționezi... Și am avut dreptate. Insiști fără rost să mă mut la tine sau să te muți la mine! Ori eu nu sînt pregătită încă pentru nici una din alternative.

— Ești sigură că nu te-ai gîndit nici o clipă că eu aș putea fi corespondentul tău anonim? Întrebă Ray cu îngrijorare.

— Nu te-aș putea minți niciodată, Ray... E adevărat să, în timpul acelei oribile nopți, atunci cînd mi-a vorbit despre lilieci, am fost foarte tulburată. Nici acum nu știu cum a putut afla acest detaliu. Dar sînt sigură că un om atît de drept și de sincer ca tine nu ar face niciodată asemenea murdării.

— Am un chef nebun să chem cîțiva specialiști ca să cerceteze casa cu atenție. Nu aș prea surprins dacă ar găsi cîteva microfoane...

— Microfoane?! repetă Jenny.

— Cum îți explici altfel faptul că te deranjează numai cînd rămîi singură? Uite, noaptea trecută am venit aici cu un taxi. Deci, nimic nu-mi putea trăda prezența. Sau, poate, nebunul acesta dispune de un post de observație de unde poate supraveghea, minut cu minut, tot ce se întîmplă în casă și împrejurul ei... Sau, prin nu știu ce sistem, ascultă tot ce se vorbește în casă... Deocamdată nu știu, dar voi afla în curînd.

— Dar toate verificările ar putea costa o avere, Ray! N-aș vrea...

— Mă voi ocupa eu. Cîntosc pe cineva care ar putea să mă ajute.

— Îți voi rambursă totul...

— Nici nu se pune problema! Dar să revenim la lilieci... Cine mai știe despre această poveste, în afară de mine?

— Fratele meu, Michael... Dar, sînt sigură, nu ar putea să-mi facă atîta rău... E adevărat, a trecut prin perioade dificile, dar nu ar face rău nici unei muște... E un băiat bun. S-a schimbat mult, să știi.

— Nu mă gîndeam neapărat la el, dar ar fi posibil să fi povestit întîmplarea unui amic de-al lui... Doar știi și tu cu ce fel de indivizi se încurcase într-o vreme...

— Te înșeli, Ray! E imposibil ca Michael să fie implicat, chiar și indirect, într-o asemenea afacere. S-a schimbat foarte mult și asta datorită bunicului tău...

— Ceea ce nu l-a împiedicat să facă o mulțime de prostii...

— Era tînăr, continuă Jenny pe un ton cît se poate de convingător, îngrijorată de faptul că Ray îl bănuia pe fratele ei.

Încercă să schimbe subiectul discuției:

— Bunicul tău a fost întotdeauna alături de noi. L-am iubit ca pe un tată... Cînd a murit, și eu și Michael ne-am simțit pentru a doua oară orfani...

— Și mie îmi lipsește foarte mult, adăugă Ray. Dar eu îl simt tot timpul lîngă mine... Încă mai păstrez pe birou fotografia lui, din care mă privește binevoitor și, totuși, sever...

Soarele se înălța din ce în ce mai mult, răspîndind o căldură binefăcătoare.

— Ce program ai azi? Întrebă brusc Ray.

— Vreau să mă apuc de lucru pentru o comandă. Ai auzit cumva de un tip Larry Hartman?

Ray păru că se gîndește cîteva clipe.

— Da, e un vechi prieten pe care nu l-am mai văzut demult. Am fost colegi la școală. Mi se pare că lucrează în construcții... E cazul să fiu gelos?

— Din cauza lui? Nu, în nici un caz, răspunse Jenny rîzînd. E adevărat că e un bărbat frumos, dar nu avem decît relații pur profesionale. Un client de-al lui a auzit de mine și vrea să-i prezint un proiect pentru ferestrele din dormitor. E un new-yorkez destul de bogat... Își construiește o casă... S-ar părea că dorește vitralii care să reia vechi motive celtice.

— Nimic mai simplu pentru tine, doar ai făcut atîtea studii în domeniu.

— Exact. Mîine mă întîlnesc cu el, ca să vedem ce se poate face.

Ray reuși cu greu să-și ascundă satisfacția. Ideea lui fusese bună, dar entuziasmul lui Jenny îi spunea că se va strădui să fie ceva, într-adevăr, deosebit. «Ce surprinsă va fi cînd va afla că vitraliile sînt pentru camera ei!» își spușe în gînd, în timp ce îi mîngîia părul.

— Bine. Atunci, vin cu tine să-ți iei cîteva lucruri. Restul le vom transporta mai tîrziu. E cel mai bine așa, continuă Ray, fără să o întrebe dacă e de acord sau nu să se mute.

— Numai o clipă! Nu crezi că te cam grăbești?

— Jenny, nu te mai lăsa rugată! Te vei simți foarte bine la mine!

— Adevărata problemă e că nu știu dacă vreau cu adevărat să trăiesc cu tine... Tocmai mă obișnuisem cu singurătatea...

— Nu ai fost mereu singură, răspunse Ray. Chiar dacă eram plecat, știam tot ce se întîmplă cu tine... Bunicul mi-a scris că timp de mai multe luni...

— E adevărat, Ray. Nu am nici un motiv să-ți ascund ce a fost... Am locuit cu un bărbat... cu care eram logodită... Credeam că îl iubesc cu adevărat... Pe urmă, viața ne-a despărțit...

— Îl regreți? Întrebă Ray cu îngrijorare în glas.

— Nu. Așa a fost să fie... Nu eram pregătiți unul pentru celălalt. În schimb, m-am convins că nu sînt făcută să-mi împart viața cu un bărbat.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, îi spusе Ray îmbrățișînd-o tandru. M-am întors pentru că știam

că ești singură. Bătrînul Graham m-a făcut să înțeleg că trebuie să mă întorc la tine. Avea dreptate. Nu vreau să-ți vorbesc din nou despre căsătorie... Îți propun doar o experiență: vino să trăiești o vreme cu mine și vom vedea noi... după aceea. E o locuință imensă. Mult prea mare pentru mine și Melanie. Vei avea camera ta și un atelier în care să poți lucra liniștită.

Jenny încă ezita. Oferta lui Ray era tentantă. Ar fi avut ocazia să se obișnuiască unul cu celălalt și, în același timp, și-ar fi păstrat amîndoi independența. Și apoi se înțelegea bine cu Melanie, care părea să țină foarte mult la ea.

— Bine, ai cîștigat, murmură Jenny după cîteva clipe de gîndire.

— În sfîrșit, o veste bună! exclamă Ray. Vei vedea, va fi mult mai bine decît îți închipui. De fapt, nu vom trăi împreună, ci doar sub același acoperiș. E o nuanță importantă!

— Încep să recunosc reaua ta credință! izbucni Jenny în rîs, luîndu-l de gît.

Rămaseră mult timp îmbrățișați, sub căldura plăcută a razelor soarelui de primăvară.

Imediat cum află vestea instalării lui Jenny la domeniu, Melanie nu mai avu o clipă de răgaz. Nimic nu putea fi prea frumos pentru noua sosită. Gubernanta urcă și coborî de neînumărate ori treptele maiestruoasei locuințe, pînă cînd totul fu pregătit. Cînd Jenny apăru, Melanie se repezi să o îmbrățișeze, spunîndu-i apoi, în timp ce o privea cu ochi critic:

— Păreți obosită, domnișoară Jenny!

— Evident, dacă nu mănîncă nimic! completă Ray.

Ar fi vrut ca Melanie să se ocupe de Jenny ca de el însuși. Și cea mai bună modalitate de a realiza acest lucru era permanenta referire la firava ei constituție. Rezultatul nu se lăsă prea mult așteptat:

— Toate acestea se vor schimba acum. Voi avea eu grijă ca, în numai cîteva săptămîni, să fiți din nou în formă.

Bătrîna doamnă luă mîna fetei în a sa și îi zîmbi.

— Sînt atît de fericită că veți locui... o vreme la noi. Ați stat prea mult timp singură, în căsuța

de pe malul lacului, expusă la tot felul de... amenințări ale unor dezaxați.

În acel moment, sosi și camionul cu lucrurile ei: biroul și planșa de desen.

— Uitați, v-au sosit și lucrurile! Să le spuneți oamenilor unde să le punem bine?

— Sper că nu v-am deranjat prea tare, monopolizînd camera albastră și transformînd-o în atelier..., se îngîhioră Jenny, mai mult din politețe.

— Nicidecum! răspunse veselă Melanie. Camera nu a mai fost locuită de multă vreme. Înainte, era folosită de un bătrîn prieten al lui Graham, un general în retragere, care venea să ne viziteze în aceeași perioadă a fiecărui an. Era un original! Refuza de fiecare dată să vină cu avionul și parcurgea tot drumul, din Louisiana, cu trenul. Vă închipuiți ce călătorie! Îi plăcea în mod deosebit această cameră, pentru simplul motiv că mobilierul îi amînea de Sîdul lui iubit. Bătrînul Marthley, dragul de el, suspină guvernanta. Era un om original, dar atît de caraghios! A murit cu doar cîteva luni înainte de Graham... Dar să mergem să vorbim cu muncitorii... Îi cunosc eu pe băieții ăștia, dacă nu le dai directive exacte, îți îngîmădesc totul într-un colț și te lasă apoi să te

descurci cu dezordinea!

Odată plecat camionul, Melanie o invită pe Jenny să servească o ceașcă de ceai în salonul cu ieșire la peluză. Ray se retrăsese în birou, unde dicta Donnei cîteva scrisori urgente.

Jenny se simțea acolo ca la ea acasă și asta se datora în special lui Melanie. Se simțea ne-maipomenit de bine în compania acestei femei cumsecade și liniștitoare...

— Cum doriți ceaiul: cu sau fără lapte? Întrebă bătrîna doamnă ce oficia totul în stilul marii tradiții engleze.

— Simplu, mulțumesc. Dar, te rog, Melanie, spune-mi pe nume!

Femeia nu răspunse nimic, dar pe chip i se întrezări un surîs. De la fereastra salonului, priveliștea se desfășura în toată splendoarea ei, către vasta grădină, impecabil întreținută sub autoritatea doamnei Melanie.

— Mama lui Ray trebuie să sosească și ea? Întrebă Jenny cu o ușoară ezitare în glas.

— Nu cred să avem ocazia de a o revedea, în iarnă aceasta. A fost puternic afectată de moartea tatălui ei și bănuiesc că, cel puțin pentru o perioadă, va ezita să viteze aceste locuri... I-ar

putea trezi atâtea amintiri... S-a recăsătorit acum doi ani cu Steven, un băiat foarte simpatic care a ajutat-o mult să depășească perioada de doliu. Cred că s-au decis să călătorească în Europa...

— Îmi amintesc că lunile ce-au urmat morții tatălui meu au fost îngrozitoare. Mi se părea de-a dreptul imposibil să mai pot înfrunta viața. Fratele meu, Michael, a fost mai afectat decât mine și a făcut niște prostii care l-ar fi putut costa foarte scump. A avut însă noroc de bunicul lui Ray. A fost ceva extraordinar, pentru mine și fratele meu. Aveam pe cineva pe care ne puteam baza, cineva căruia să-i vorbim, atunci când totul devenea insuportabil.

— Bătrînul Graham nu a fost chiar un sfînt, cum nici nepotul său nu este. Dar eu, care am cunoscut trei generații din familia asta, trebuie să recunosc că au totuși ceva deosebit față de alții. Nu știu dacă asta ține de sîngele irlandez care le curge în vene, dar au un nu știu ce...

Jenny o privea pe Melanie cu un aer ușor amuzat.

— Nu te lua după vorbele mele, Jenny. Să știi că eu nu i-am cedat vreodată, cu toate că era un bărbat frumos. Nu spun că n-ar fi încercat să o

seducă pe acea mică bonă care eram eu atunci, dar eram prea serioasă și venisem de la țară cu capul plin de sfaturile mamei!

Melanie părea emoționată de propria evocare a unui trecut atât de îndepărtat. Jenny nu reușea însă să-și alunge gîndul. Probabil că bătrîna doamnă Melanie avusese întotdeauna sentimente tandre pentru bătrînul Graham. Bineînțeles, nu ar fi recunoscut pentru nimic în lume, dar felul în care vorbea despre el, modul în care îi pronunța numele îi trăda afecțiunea ce încă i-o purta. Era ca și cum Melanie, cu o infinită discreție, ar fi vrut s-o facă să înțeleagă că nu trebuie să aștepte prea mult, că trebuie să trăiască și să se bucure de toate ocaziile pe care viața i le oferea. Jenny și Melanie tăfăsuiră astfel pînă după-amiază.

Deși Ray nu fusese amintit deloc în discuția lor, nu lipsise nici o secundă din sufletul tinerei femei. Simțea că urma să se împlinească ceva și nu știa ce. De parcă, pentru întâia oară, începea să creadă în iubirea ce i-o purta. *Trebuia să mă întorc pentru tine ca să te regăsesc!* Deci Ray nu încetase nici o clipă să o iubească. Împărtășiseră încă din adolescență o minunată poveste de

dragoste care adormise pentru câțiva ani. Însă nu murise. Renăștea astăzi mai arzătoare ca niciodată, împotriva timpului și a absenței.

Într-o singură după-amiază, uitase cu desăvîrșire lungile săptămîni de singurătate și izolare din căsuța ei de pe malul lacului. Apelurile anonime, nopțile de veghe, deșteptările agasate după orele de nesomn, toate acestea părea foarte departe. Își dorea să înceapă o nouă viață alături de Ray.

Cînd, la sfîrșitul zilei, Ray coborî din biroul său, le găsi pe cele două femei în bucătărie, pregătind o imensă prăjitură cu căpșuni. Curios, el își băgă degetele în toate castroanele cu aluat.

— Îți interzic să mănînci înainte de a fi totul gata! protestă Jenny.

Cum Ray insista, ea se prefăcu a-l lovi cu polonicul de lemn peste degete. Apărîndu-se, Ray o prinse de mîini, astfel încît Jenny se trezi în brațele sale. Melanie îi privea cu bucurie, în timp ce supraghea prăjitura ce mocnea înăbușit într-un colț al cuptorului.

Lece

Jenny lucra foarte bine în camera albastră a lui Graham, unde-i amenajase Ray atelierul. De fiecare dată cînd el urca să o vadă, aducea cîte un fotoliu, o lampă sau un bibelou oarecare, ca și cum ar fi dorit cu orice preț ca ea să se simtă bine în acea casă pe care o cunoștea de altfel foarte bine, de mult timp, dăr în care nu locuise niciodată.

Așezată la planșa de desen, Jenny făcea ultimele retușuri la proiectul consacrat lui Beauregard, pasărea bunicului Graham. Analiză, pentru ultima oară, culorile la lumina zilei, era foarte mulțumită de munca sa.

În momentul în care Ray intră în cameră, Jenny tocmai își curăța pensulele. După o îmbrățișare tandră, bărbatul observă cele trei picturi.

— Dar sînt trei portrete diferite ale aceleiași păsări!

— Desigur, sînt studiile pentru pictura pe sticlă pe care ai comandat-o; tocmai voiam să te rog să utci ca să îți cer părerea... Alege proiectul care îți place mai mult ca să pot începe lucrul pe suportul definitiv. Și să nu uiți faptul că, pe sticlă, culorile sînt mult mai pronunțate decît acestea!

— Serios, Jenny, mi se pare că exagerez! exclamă Ray, prefăcîndu-se mînios. Mi-ai interzis să arunc măcar o privire la ceea ce făceai și iată că acum îmi ceri să mă hotărăsc în numai cîteva clipe asupra cutărui sau cutărui proiect!

— Nici un client nu are voie să-mi calce pragul atelierului atît timp cît încă mai lucrez la un proiect. Te poți considera norocos că ai avut

ocazia să intri aici de cîteva ori...

— Dar eu nu sînt un client oarecare, șopti Ray, în timp ce depunea un sărut pe ceafa ei.

— Încetează cu bufoneria și spune-mi care schiță o preferi!

Ray analiză cu atenție cele trei desene.

— E incredibil cît de bine ai reușit să transformi această păsărică, obișnuită în fond, într-o adevărată operă de artă! Îmi place albastrul penelor, iar privirea acesteia e de-a dreptul superbă.

Jenny terminase de curățat pensulele cu care lucrase.

— Unul singur, nu ai voie să alegi decît unul singur! se alintă femeia.

După cîteva minute bune de examinare, Ray se dădu bătut:

— Nu, pur și simplu nu sînt în stare să aleg... Tu ce părere ai?

— Ray, tu ai făcut această comandă, tu ești cel care trebuie să hotărâști...

Ray se îndepărtă cu cîțiva pași pentru a putea admira mai bine desenele.

— Primul îmi place pentru desen, al doilea — pentru densitatea culorilor, iar cel de-al treilea

desene sugestive...

— Ray, ești incorigibil! exclamă Jenny. Comandă aceasta este foarte serioasă: clientul a văzut motivele celtice pe care le-am realizat și ar dori să insist asupra acestor teme de inspirație istorică...

— Ai văzut șantierul? întrebă, deodată Ray, dorind mai mult ca niciodată să afle părerea femeii asupra viitoarei lor locuințe.

— Nu, încă nu am reușit să văd lucrările care, de altfel, sînt de-abia la început; cred că n-au turnat decît fundațiile! În schimb, am studiat îndelung planurile casei...

Jenny se opri și căzu pe gînduri.

— Ei, și? insistă Ray.

— Ei bine, e o locuință magnifică și e situată într-un cadru de-a dreptul fermecător, în vecinătatea pădurii.

Jenny se opri din nou. «Probabil că a uitat de visele noastre din adolescență!» își spuse. În timp ce se uita la planurile casei care semăna atît de mult cu locuința lor imaginară, avusese un mic șoc, de parcă ar fi cunoscut deja locuința. «Și toate astea pentru un new-yorkez bogat, care vine aici pentru două săptămîni pe an. Ce risipă!»

concluzionă ea în gînd.

— Dar nu mi-ai spus dacă ți-a plăcut locuința?

— Seamănă cu o casă de vis, de parcă ar fi spoasă dintr-o revistă, răspunse evaziv.

Ray se hotărî să se oprească: nu ar fi vrut să-i trezească bănuielele.

La asfințitul soarelui, casa rămăsese tăcută. Ray înlănțui trupul zvelt al femeii, iar buzele lor se uniră într-un sărut fierbinte. Nu era îmbrăcată decît cu o ușoară bluză de bumbac. Degetel bărbatului alunecară pe sînii rotunzi ai femeii. Suspină de plăcere, în timp ce-l trăgea spre canapeaua ce se afla în dreptul ferestrei.

— Știi, Jenny, nu ne va ajunge o viață ca să gustăm din toate plăcerile de care încă nu am avut parte.

— Și care ar fi acestea? întrebă Jenny, prefăcîndu-se intrigată.

— Păi, de exemplu, încă nu am făcut nici odată dragoste sub duș... sau pe canapeaua din noul tău atelier... Bunicul meu avea o vorbă: «Fiule, să nu lași pe mîine ceea ce poți face

astăzil»

— Ray, n-ai pic de rușine! răspunse Jenny cu un hohot de râs.

Mîna îi alunecă în deschizătura cămășii bărbatului, în timp ce-i șoptea la ureche:

— Și Melanie? Și Diana?

— Melanie e plecată să ia masa la bătrîna doamnă Crumble. Nu o vom mai vedea pînă diseară, la ora unsprezece... Diana termină lucrul în jurul orei patru și jumătate! Sintem, deci, absolut singuri, adăugă Ray cu un aer conspirativ. Ești în mîinile mele... la bine și la rău.

În loc de răspuns, Jenny îl dezbracă de cămașă cu o mișcare rapidă. Ray se întinse lîngă ea, pe sofa. Corpul ei catifelat se electriza la atingerea trupului înfierbîntat al bărbatului. Cît de fericit era că reușise să o aducă pe Jenny în locuința lui! O strîngea în brațe ca și cînd n-ar mai fi vrut să-i mai dea drumul vreodată; îl încerca o poftă teribilă de a se pierde cu totul în acest trup alungit. Jenny întredeschise ochii și îi aruncă o privire plină de iubire. Se împlineau trei săptămîni de cînd se mutase la domeniu. Ray o regăsea aici în fiecare seară și se iubeau pînă aproape de revărsatul zorilor. Se înfruptau din voluptate și

tandrețe cu lăcomie. Jenny îi mîngia chipul cu privirea și îi șoptea:

— Îți amintești de seara în care un taxi te-a adus la mine, după ce te-ai întors dintr-o călătorie de afaceri? În seara aceea mi-ai cerut din nou...

— Să ne căsătorim, adăugă Ray.

— Ei bine, vreau să spun că în seara aceea, aveam un chef teribil să spun da. Nu știu ce m-a împiedicat să o fac, după trei săptămîni petrecute în această casă, trei săptămîni minunate, eu sînt cea care vreau să îți spun: aș vrea să ne căsătorim, dacă vrei și tu!

Lui Ray i se tăia respirația. Nu mai știa ce să facă, ce să spună. Închise ochii, îmbrățișă corpul zvelt al femeii și îl strînsese cu putere, lipindu-l de al lui, într-o încercare de a trece unul în celălalt doar prin simpla atingere. Era foarte emoționat, iar privirea îi era încărcată de o mare tandrețe.

— Te iubesc, Ray. Vreau să fiu soția ta, șopti Jenny, tremurînd de dorință.

Ray își trecu degetele prin părul strălucitor al femeii, de-a lungul spatelui ei bronzat. Continuînd să o mîngie, o penetra cu blîndețe; tînăra femeie nu-și putu reține un țipăt de bucurie. Era în

totalitate sclava plăcerii pe care i-o procura bărbatul, într-un ritm amețitor.

Nu-și spuneau nici un cuvânt; privirile, corpurile lipite unul de celălalt, spuneau mai mult decât ar fi putut exprima cuvintele. Înainte de clipa supremă a extazului, schimbă o privire care era mai frumoasă decât orice declarație de dragoste. Când reveniră, în sfârșit, la realitate, aveau impresia că tocmai s-au întors dintr-o lungă călătorie făcută pe plaje sublime și necunoscute, orbiți de plăcerea împărtășită.

Ray se ridică ușor pe marginea patului, continuând să mângâie părul femeii.

— Orice s-ar întâmpla, draga mea, oricare ar fi evenimentele pe care ni le rezervă viitorul, nu voi uita niciodată aceste clipe de fericire trăite împreună. Se vor întipări pe veci în memoria mea ca fiind cele care ne-au unit cu adevărat...

— Ray, suspină femeia, te iubesc! Te iubesc atât de mult și uneori mă îngrozesc la gândul că aş putea să te pierd!

— Nu te voi părăsi niciodată, Jenny, știi foarte bine, răspunse Ray cu un aer liniștitor.

Un suris îi lumină atunci fața.

— Numai că nu-ți pot jura că o încărcătură de

explozibil nu mă va doborî sau nu-mi va cădea în cap o vază cu flori...

Jenny îl privea cu un aer amuzat:

— Prefer să nu mă gândesc la ce e mai rău. Fă-mi, te rog, un serviciu: aranjează în, așa fel încît să nu explodezi și tu o dată cu dinamita și ferește-te de vasele cu mușcate!

— O.K., răspunse Ray luîndu-i mîna. Dar, iubito, ce-ai zice, între timp, de un platou cu gustări reci? Emoțiile la care m-ai supus mi-au făcut o poftă teribilă și, dacă nu preferi să fii tu cea mîncată...

Coborîră în bucătărie, unde degustară fără mofturi suculentă cină pe care Dotothy le-o preparase înainte să plece. Se înfruptară cu pui rece, salată de cartofi și pîine caldă, de-abia scoase din cuptor.

— Ce delicioasă cină de nuntă! exclamă Jenny, făcînd aluzie la ultimele cuvinte ale lui Ray.

— Eu am spus o cină de logodnă, răspunse acesta. Mîine însă, vom pune la cale o altă sîrbătoare, cu multă șampanie, la restaurantul francez unde te-am dus în prima seară. Și cred că va mai fi o surpriză pentru tine, ascunsă sub

șervetelul de pe masă...

— Oh! Nu, Ray! E prea mult, răspuse fata, care a înțeles imediat că Ray va face a doua zi un drum la bijutier.

— Cum adică prea mult? Vă înșelați, domnișoară. În familiile respectabile, logodnicul e obligat să ofere logodnicei un inel de logodnă... Spune-mi, dorești să mă însoțești, pentru a alege tu însăși, sau te lași în seama gusturilor mele, oferindu-ți o surpriză?

— Prefer o surpriză, răspuse Jenny. Dacă ai un ochi la fel de fin în a alege inele, așa cum ai dovedit-o cu desenele mele, cred că nu voi fi decepționată. Oricum, nu inelul contează, ci faptul că a fost ales de tine.

Tăifăsuiră pînă aproape de miezul nopții, care îi găsi tot în bucătărie, discutînd despre căsătorie și despre recepția de după festivitate. Se deciseră să dea o mică petrecere la domeniul Graham, ca să-și anunțe logodna prietenilor mai apropiați.

— Și ce o să faci cu căsuța ta de pe malul lacului? Întrebă deodată Ray. Ai putea să o păstrezi pentru copiii noștri, care, cu siguranță, o vor îndrăgi.

— Aș putea la fel de bine să o vînd; deja am

primit cîteva oferte... destul de interesante, te asigur.

— Nu ți-ai spus niciodată acest lucru. Vrea cineva să-ți cumpere casa?

— Da... A venit cineva anul trecut, în mai... În ciuda răspunsului meu negativ, a insistat mult timp, înnebunindu-mă cu avantajele apartamentelor dotate cu piscină. Îți place acest tip de locatari, nu? Ca să mă lase în pace, am fost nevoită să îl reped puțin.

— Ești sigură că te-a lăsat în pace, Jenny? Întrebă Ray cu un aer gînditor.

— Ce vrei să spui? Nu prea înțeleg... Crezi că ar putea fi...?

— Știi că am făcut o mică anchetă... Ei bine, telefonul nu suna decît atunci cînd rămîneai singură în casă. Apelurile încetau imediat ce veneam în vizită la tine... Nu am crezut niciodată povestea cu microfoanele... În schimb, am observat că vila vecină a rămas goală de cînd a fost vîndută, deci din aprilie trecut. M-am informat: cumpărătorul nu este o persoană particulară, ci o societate care are proiecte mari, ce vizează întreaga plajă, și care a cumpărat sistematic toate terenurile disponibile.

— Și tu crezi că, de fiecare dată, ei au forțat mîna proprietarilor, ca să-i convingă să vîndă mai repede?

— Bravo, dragul meu Watson! spuse Ray cu ușoară ironie în glas. Să-ți dau un exemplu: la un moment dat, unul dintre locatari a avut probleme cu sistemul de canalizare și cu gazul metan, așa încît a preferat să vîndă. Cheltuielile de reparație îi depășeau cu mult bugetul. Ori, întreprinderea care a efectuat reparațiile a constatat că respectivele conducte au fost pur și simplu sabotate. Mi s-a mai povestit și despre un alt locuitor care s-a mutat de acolo pentru că a fost scos din sărite de furturile ce se repetau cu regularitate doar în vila sa. Spre deosebire de tine, el s-a lăsat conșins de avantajele apartamentelor luxoase, cu piscină și pază asigurată.

— Dragul meu Holmes, ai declanșat o adevărată anchetă fără să-mi spui nimic!

— Nu erai chiar hotărîtă să te instalezi aici, răspunse Ray. Iar eu nu eram chiar așa sigur că mă aflu pe o pistă corectă și nici nu voiam să te deranjez cu amănunte ce țin deja de domeniul trecutului... Însă, cînd te-am auzit vorbindu-mi despre anumite propuneri insistente de

cumpărare, am realizat că acest simplu inspector al Scotland Yardului înțelesese corect tot ce se întîmplase.

— Și cum vei proceda în momentul în care îl vei fi identificat pe tipul din spatele acestei afaceri?

— Ezit între a-i trage o chelfăneală bună și a angaja cel mai bun avocat din oraș, răspunse Ray mîniat.

— Aș prefera avocatul, declară Jenny.

În acel moment, soneria telefonului răsună în holul mare al casei. Ray ridică receptorul portabil de pe bufet.

— Ray Johnson la telefon.

Jenny îi urmări răspunsurile monosilabice, sesizînd pe chipul lui mînie și îngrijorare.

— Ce s-a întîmplat, Ray? Sper că nu e nimic grav...

— Casa ta a luat foc! strigă el, trîntind cu furie receptorul în furca aparatului. Terry era la telefon. Plec imediat!

— Vin cu tine! declară ea, fără să ezite o clipă.

— Nu, rămîi acasă!

— Nu! Nu te las să te duci singur!

— Bine... Pune-ți o pereche de pantaloni...

Da! să nu te îndepărtezi cu nici măcar un singur pas de lângă mine, de acord?

Cîteva minute mai tîrziu se aflau în mașina lui Ray, pe drumul ce ducea spre casa de pe malul lacului.

Unsprezece

Cu chipul luminat de flăcări, Jenny contempla năucită teribilul spectacol al casei ei pe cale de a se mistui în flăcări. În ciuda eforturilor, pompierii nu reușiseră să salveze nici un lucru din casă. Și, în acel moment, nu făceau altceva decît să încerce să oprească extinderea focului spre arborii care înconjurau grădina.

Jenny asista neputincioasă la năruirea întregii

ei averi. Imaginile diferitelor obiecte din casă i se învîrteau în gînd, într-un vârtej amețitor: mobilele, pe care le cumpărase atît de greu, biblioteca, toate cărțile, pe care le strînsese de-a lungul timpului, toate lucrurile, pe care le păstra din copilărie, porțelanurile de la mama ei; din toate acestea nu mai rămăsese decît cenușa.

Jenny își aduse aminte, mai ales, de un vechi album de fotografii, care conținea ultimele amintiri ce îi mai rămăseseră de la părinți. Fratele ei nu păstrase nimic. Ea era cea care se ocupa de «arhivă», care făcea legătura dintre prezent și trecut. Acest lucru îi provoca cea mai mare durere. O înnebunea gîndul că tot trecutul familiei ei dispăruse în doar cîteva minute, chiar sub privirile ei.

Obrajii îi erau scâldați în lacrimi, în timp ce Ray o ținea de mîină. Își dăduse seama că tăcerea era, în aceste clipe, cel mai bun remediu, că nimic nu ar fi putut-o consola pe Jenny.

«Sigur, toate instrumentele mele, toate desenele și proiectele mele sînt în atelierul de la domeniu. Tot e o consolare», își spuse, în timp ce frisoane de mînie și de amărăciune îi scuturau umerii.

În acel moment, șeful echipei de pompieri se îndreptă către ei.

— Îmi pare sincer rău, dar am fost anunțați prea tîrziu ca să mai putem salva ceva din casă.

— Mulțumesc, răspunse Jenny, sînt sigură că ați făcut tot ce v-a stat în puteri.

Cu un salut scurt, ofițerul se îndepărtă.

— Să ne întoarcem, Jenny, spuse Ray. Aici nu mai avem nimic de făcut! Să ne întoarcem acasă!

Jenny își întoarse față către el, fără să spună un cuvînt, de parcă s-ar fi uitat la un străin. «Să ne întoarcem acasă!» îi venea să strige: «Dar casa mea este aici, pe cale de a se transforma în cenușă. Nu înțelegi chiar nimic?!»

Cu toate acestea, nu spuse nici un cuvînt. Ray o luă de mîină și o conduse la mașina ce rămăsese parcată la intrarea aleii, ce dădea în autostradă. Făcură drumul de întoarcere la domeniu fără să scoată vreun cuvînt.

— Lasă-mă! spuse deodată Jenny, în momentul în care Ray ar fi vrut să o ajute să-și scoată vesta de pe ea.

Ray fu surprins de atitudinea ei, dar își spuse în gîndul lui că trebuia să fie înțelegător: după un

asemenea șoc, era imposibil să reacționeze normal. Și, deși încercase să se stăpânească, Jenny era profund rănită de dezastrul la care asistase. Urcă scările către dormitor, ca o somnambulă.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut? Un coniac? Ți-ar face bine, sînt convîns!

Jenny îl privea de parcă n-ar fi înțeles ce i-a spus, trecîndu-și — mașinal — degetele prin păr. Era ca și cum viața reală ar fi devenit lipsită de importanță, acum că trecutul îi fusese smuls. Se simțea deodată singură și părăsită. Părinții ei, apoi bătrînul Graham, o părăsiseră rînd pe rînd. Acum mai rămăsese fratele ei pe care îl vedea, însă, extrem de rar, și, de la întoarcerea lui, Ray — care dorea să-și redobîndească un loc în viața ei. Ce se va întîmpla dacă și Ray, la rîndul lui, o va părăsi? I se părea că tot ceea ce iubea era blestemat și condamnat la moarte. Gîndurile i se învîrteau nebunește în minte, amestecînd cuvîntul *blestem* în toate amintirile pe care le mai păstra.

— Jenny, un coniac îți va face bine, nu crezi? repetă Ray.

— Da, un coniac, dacă vrei, bolborosi la rîndul ei.

Ray se îndreptă spre bucătărie.

Se așeză pe marginea patului, înțepenită, cuprinsă parcă de niște gheare de fier, care îi paralizau orice mișcare. Reuși cu greu să se dezbrace cu gesturi mecanice, inconștiente.

Ray se întoarse cu paharul de coniac și rămase în prag, îndurerat de privirea pierdută a femeii.

— Tine, bea, spuse cu blîndețe. Ți va face bine!

Gîndurile negre însă continuau să se zbată în mintea ei.

«Ce mă voi face dacă i se va întîmpla ceva și lui? Oare nu cumva port nenoroc oricărui om sau obiect la care țin?» Deodată, își dădu seama că, deasupra capului ei, plutea o amenințare, încă de cînd îl reîntîlnise pe Ray. O voce interioară îi șoptea să stea departe de acest bărbat pe care îl iubea cu atîta pasiune.

— Nu te mai chinui, îi șopti Ray la ureche. Nu-ți va face nici un bine dacă mai continui să-ți faci gînduri negre, ca acum!

— Mă gîndeam la niște lucruri idioate, la asigurare..., minți Jenny, în timp ce dădea pe gît o gură de coniac.

— Să mergem la culcare, propuse Ray. Amîndoi sîntem obosiți.

Jenny se ridică și se îndreptă spre fereastra ce dădea spre grădină. Cerul era plin de stele.

— Știi, Ray, cred că aș vrea să rămîn singură în seara asta, spuse Jenny cu o voce tremurătoare.

— Nu, n-am să te las singură în seara aceasta, replică Ray.

Jenny îl fixă cu privirea. Era șocată de vehemența acestui răspuns.

— Jenny, oprește-te! ~~reluă~~ bărbatul.

— Ce să opresc?

— Nu lăsa răceala să intervină în relația noastră. Știi că tocmai în astfel de momente avem cea mai mare nevoie de cei pe care-i iubim. Nu te îndepărta de mine, trebuie să trecem prin această încercare împreună!

— E imposibil, Ray, răspunse fata cu o voce mohorîtă. Nici măcar nu-ți poți închipui prin ce am trecut eu în seara aceasta, așa că lasă-mă, te rog, singură!

După cîteva secunde de ezitare, reluă:

— Iar în ceea ce privește căsătoria... E imposibil. Nu vreau să te iubesc, nu vreau să am copii,

nu vreau să trăiesc mereu cu teama că te voi pierde!

— Și din acest motiv vrei să distrugi totul? Să spulberi în cîteva secunde iubirea noastră? Nu poți vorbi serios, Jenny. Ascultă, e tîrziu, prea tîrziu pentru astfel de discuții. Să ne culcăm, iar mîine cînd va răsări soarele...

Jenny trînti cu violență paharul de coniac.

— Ajunge, Ray! Nu numai că vreau să plec, dar vreau să o fac imediat! exclamă ea, îndreptîndu-se către ușă.

Ray se repezi și o luă de braț:

— Îți amintești că într-o zi ți-am spus că te-aș reține cu forța dacă ai vrea să mă părăsești? spuse cu o voce de gheață. Chiar crezi că trebuie să ți-o demonstrez? Și, pe urmă, unde ai vrea să te duci în plină noapte și cu picioarele goale? Ai de gînd să ceri o cameră la *Park Hotel*, la oră aceasta și, mai ales, îmbrăcată așa?

Jenny căscă ochii de mirare. Era adevărat, probabil se descăltase fără ca să-și dea măcar seama. Ray se apropie de ea, îi luă ușor capul între mîini și îi șopti la ureche:

— Jenny, ești epuizată, trebuie să dormi. Vom sta de vorbă mîine despre toate acestea.

— Bine, răspuse ea, voi rămîne aici în noaptea asta...

Apoi nu mai scoase nici o vorbă. Ray o dezbracă cu gesturi ușoare și tandre. Jenny se abandonează mîinilor lui mîngîietoare, de parcă ar fi trăit un vis, din care nu se putea trezi. Ray se dezbracă și el și, curînd după aceea, Jenny simți pe piele atingerea bărbatului iubit. Un freamăt îi cuprinsese corpul atunci cînd Ray o ridică în brațe și o așeză între așternuturile proaspete. Nici ea nu mai știa de ce se simțea cuprinsă de o vagă amețelă. Din cauza coniacului, a supărării sau a mîngîierilor lui Ray? Cinci minute mai tîrziu, dormea toropită de un somn greu, care-i permitea să evadeze din marea de tristețe în care căzuse, cel puțin pentru cîteva ore.

Cînd se trezi a doua zi dimineața, Jenny găsi locul de lîngă ea gol. Își ridică ochii către deșteptătorul de pe comodă: era ora zecel. Dormise douăsprezece ore, fără ca vreun vis să-i tulbure somnul de plumb. Se ridică și trase jaluzelele; un soare orbitor strălucea deasupra

grădinii. Imaginile de coșmar ale incendiului îi reveniră în memorie. Jenny ridică din umeri. Noaptea fusese, într-adevăr, un sfînic bun, determinînd-o să privească evenimentele din ziua trecută cu o anumită distanță.

«Cîți oameni nu trăiesc evenimente cu mult mai drămatice și, cu toate acestea, regăsesc drumul către o viață normală și fericită!» își spusese ea, în timp ce-și făcea toaleta în sala de baie.

Griile începeau să se estompeze, însă imaginea lui Ray nu o părăsea nici o clipă. Continua să se îndoiască de posibilitatea acestei căsătorii. Suporta cu greu gîndul că acest bărbat o luase în primire cu atîta autoritate. «De ce nu a vrut să mă lase singură așeără, așa cum i-am cerut?» Voința implacabilă a lui Ray se va ciocni de a sa într-o bună zi și atunci vor ieși scînteii.

Jenny se machie și se îmbracă cu multă grijă, în acea dimineață, de parcă ar fi simțit nevoia să se înarmeze cu toate armele ei de femeie pentru lupta pe care se pregătea să o dea cu Ray. Apoi coborî în birou, unde Donna începuse deja ziua de lucru.

— Te-ai trezit deja, Jenny? întrebă secretara. Ce seară teribilă ai petrecut! Cînd te gîndești că

cineva a premeditat incendiul, e incredibil! Dar nu aş vrea să fiu în pielea lui cînd îl va găsi Ray. Dacă i-ai fi văzut privirea cînd i-am transmis mesajul!

— Ce mesaj? Nu ştiu nimic! răspunse Jenny.

— Păi, mesajul lui Terry MacKay, poliţistul! A sunat cînd Ray lipsea din birou: au găsit indicii care nu lasă nici o urmă de îndoială: e vorba despre un incendiu pus la cale de cineva...

— Cum poate fi poliţia atît de sigură? întrebă Jenny intrigată.

— Nu am reţinut chiar toate detaliile, însă au găsit resturi dintr-un bidon de benzină şi, de asemenea, chibrituri, ascunse în tufişurile din grădină. Trebuie neapărat să vorbeşti cu Ray. Am impresia că a pornit o anchetă pe cont propriu, fiindcă a petrecut toată dimineaţa la telefon... Dar intră, continuă secretara, n-aş vrea în nici un caz să te reţin prea mult!

Secretara făcu un gest prin care o invita să intre, însă nu înceta nici o clipă să vorbească, reţinînd-o pe Jenny cu o avalanşă de cuvinte.

— Aş vrea doar să-ţi mai spun cît de mult mă bucur pentru tine şi pentru Ray: faceţi împreună un cuplu minunat! Zilele trecute, cu Larry...

— Larry? întrebă Jenny.

— Da, Larry Hartman, cred că îl cunoşti, din moment ce lucraţi împreună...

Într-o clipă, Donna se făcu roşie ca para focului. Jenny înţelese imediat.

— Sigur că îl cunosc, răspunse ea zîmbind secretarei, dar nu ştiam că sînteţi împreună...

— Aici, în biroul acesta l-am cunoscut... Îi găsesc extraordinar, continuă Donna. Este un vechi prieten al lui Ray, aşa încît m-am gîndit că poate organizăm ceva împreună odată, toţi patru, un picnic, de exemplu...

— Desigur, e o idee foarte bună, răspunse Jenny, care nu dorea să trezească bănuiele. Voi vorbi şi cu Ray.

Jenny bătă de două ori în uşa biroului şi intră. În timp ce se apropia de Ray, îşi aduse aminte de vizita pe care i-o făcuse, cîteva săptămîni înainte, în legătură cu o comandă, care i se păruse atunci cel puţin bizară: portretul păsării Beauregard. În acea zi, se simţea aproape paralizată de gîndul revederii lui Ray, după atît de multă vreme.

Bărbatul vorbea cu voce joasă la telefon. Îi făcu semn să ia loc, semn că avea ceva mai mult de discutat. Jenny nu spuse nimic şi se așeză în

fața biroului, privindu-l cu o plăcere nedisimulată pe Ray la lucru. Continuă să vorbească, el răstoia dosare, lua notițe sau dădea diverse indicații Donnei prin interfon. Într-un târziu, închise telefonul și îi zîmbi. Atitudinea lui era schimbată, părea din nou bărbatul îndrăgostit de ea.

— Cum te mai simți în dimineața aceasta?

— Ray, am venit să-ți spun că am îndoieli din ce în ce mai mari în privința acestei căsătorii, declară Jenny dintr-o dată.

O umbră de durere tulbură câteva clipe chipul bărbatului, dar el încercă să ascundă acest lucru, ridicându-se de la masă și îndreptându-se spre fereastră. Telefonul suna din nou.

— Ray, am venit să stăm de vorbă serios și...

Ray ridică receptorul, întrerupându-i astfel fraza, ca și cum ar fi refuzat înfruntarea pentru care ea se pregătise atât.

— Bine lucrat... Bravo! Nu, în nici un caz, să nu faceți nimic. Iau mașina și într-o clipă sînt acolo.

Închise telefonul, se întoarse spre Jenny și spuse:

— Te simți destul de puternică să dai ochii cu tipul care te-a chinuit atîtea săptămîni la telefon?

— Ce vrei să spui? Întrebă Jenny.

— Cred că știu unde se ascunde și cred, de asemenea, că nu ar strica să vii și tu cu mine.

— Să mergem! răspunse Jenny, ridicîndu-se imediat.

Nu știa încă dacă va suporta să-l privească pe bolnavul care îi otrăvise viața timp de atîtea săptămîni, dar nu dorea să dea nici o dovadă de slăbiciune în fața lui Ray.

— Noi ieșim puțin, Donna, spuse Ray secretarei. Ia, te rog, tu mesajele în absența mea, da?

În holul de la intrare se întîlniră cu Melanie, care ștergea praful de pe bibelouri.

— Vreți să plecați? îi întrebă. Dar Jenny nu a mîncat încă nimic în dimineața asta! Veniți, îi voi pregăti un *muffin* și un pahar cu suc de portocale care-i vor ține de foame pînă la amiază, se grăbi ea să adauge.

Jenny nu rezistă propunerii și coborî cu ea în bucătărie, de unde se întoarse cu un pachet învelit într-o foită de aluminiu. Mercedesul lui Ray era deja în fața intrării și se pregătea să demareze.

— Mulțumesc, Melanie! strigă Jenny prin geamul lăsat, făcînd un semn femeii care, din

capul scârilor, privea mașina pe cale să se îndepărteze.

— Pune-ți centura, draga mea, o rugă Ray când intrară pe autostradă.

— Vezi, Ray, iată unul din motivele pentru care această căsătorie mă sperie.

— De ce? Pentru că te-am rugat să-ți pui centura?

— Da. Pentru că îmi ceri să-mi pun centura, să mă culc după ce beau un pahar de coniac, să... Îți pot oferi mii de alte motive... Nici nu-ți închipui cât poți fi de agasant uneori...

— Deci îmi reproșezi că nu te-am lăsat să pleci aseară în starea în care erai?

— Nu, nu, murmură Jenny.

— Îmi reproșezi că mă ocup prea mult de tine și că fac tot ce pot pentru fericirea ta...? Deci, îmi reproșezi faptul că te iubesc?

— Nu-i vorba de asta...

Jenny nu mai știa ce să spună. Anumite trăsături de caracter ale lui Ray o bucurau uneori extrem de mult, dar de aici și pînă la a-l lăsa să afirme asemenea lucruri...

— Aseară ai avut perfectă dreptate: nu eram în stare să plec de la tine. Dar ceea ce nu am

reușit să înțeleg a fost motivul pentru care nu ai vrut să mă lași singură atunci cînd ți-am cerut-o!

Ray frînă imediat și trase mașina la marginea autostrăzii.

— Am rămas lângă tine pentru că... Poate că ceea ce-ți voi spune îți va părea stupid, dar simteam că aveai nevoie de prezența și afecțiunea cuiva... Doream să fiu eu acela...

Privirea lui Jenny se pierdu în zare. Era uimită de faptul că mîngîierile lui o liniștiseră cu adevărat. Își dădea seama că Ray o înțelegea mai bine decît ar fi făcut-o ea însăși. Era ca și cum ar fi intuit tot ce simțea ea, ca și cum i-ar fi ghicit toate bucuriile și necazurile. Dar era capabil de mai mult decît atât: putea să armonizeze contrariile și să impună o ordine în acel talmeș-balmeș de senzații. Bineînțeles, Ray încerca să o influențeze, dar o făcea pentru binele ei, pentru a o ajuta să-și regăsească acel echilibru pe care, de obicei, și-l pierdea alături de repede.

Restul drumului îl făcură în tăcere. Ray pusesese o casetă: concertul pentru pian de Bartok încerca să îi înapace.

Ajunseră nu departe de malul lacului, cam la un kilometru de casa ei.

— Nu crezi că ar trebui să anunțăm Poliția? întrebă Jenny cu un aer temător.

— Nu.

— Sper că nu este periculos! În orice caz, fără violență, bine?

Jenny știa că Ray a fost dintotdeauna o fire impulsivă. Parcă și vedea izbucnită cearta, ce se va termina sigur cu o bătaie, între Ray și acel individ.

Ray parcă mașina la intrarea unei alei care ducea la un fel de conac decăzut, ce domina întreaga plajă. Se îndreptară amândoi spre clădire.

— Privește! spuse Ray ridicând ochii spre malul lacului.

→ Dar aceea este casa mea, sau, mai bine zis, ce a mai rămas din ea... Acolo, printre arbori...

— Exact cum am bănuț, murmură Ray. Din acest loc, ți se supravegheau sosirile și plecările. Ești pregătită? întrebă, puținând mîna pe clanță.

Jenny făcu un semn din cap și intră, împingînd, pur și simplu, ușa întredeschisă. Interiorul locuinței era în întregime devastat. Tapetul era smuls de pe pereți, iar geamurile erau sparte. O puternică aromă de mucegai plutea prin camerele

întunecate. O umbră greoaie se mișca în unul din colțurile a ceea ce, odinioară, fusese probabil un dormitor. Jenny se agăță tremurînd de brațul lui Ray. Un băiat încă tînăr încerca în zadar să se ridice de pe patul pe care se întinsese. Nu era îmbrăcat decît cu o pereche de blugi rupți. Se chinuia din greu să deschidă ochii, de parcă ar fi fost bolnav sau sub efectul unui medicament puternic.

— Îl cunosc! șuieră Jenny atunci cînd ochii i se obișnuiră cu întunericul din cameră. E un vechi prieten al lui Michael. El l-a împins pe calea drogurilor!

— Și am impresia că tocmai el e pe cale de a se îneca, răspunse Ray.

Tînărul căzuse din nou pe salteaua jengoasă. Evident, era pe cale de a face o criză din lipsa dozei zilnice de heroină.

Doisprezece

Părea că tânărul narcoman nu era în stare să se ridice; avea ochii deschiși și părea, totuși, atent la cuvintele lui Ray, dar era incapabil să reacționeze, într-atât era de slăbit.

— Te numești Henry, nu-i așa? Întrebă Ray, în a cărui voce se amestecau reproșul și mila.

— Henry Webster, completă Jenny, care-și amintise deodată numele prietenului fratelui său.

Faci parte, împreună cu fratele meu, dintr-o mică trupă «rock»... Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Webster lăsă să-i scape un fel de grohăit.

— De ce toate telefoanele acelea anonime? Cine te-a pus s-o chinui astfel pe Jenny? îl interogă Ray.

— Habar n-am despre ce vorbiți, mormăi tânărul narcoman.

Scoase o țigară dintr-un pachet mototolit și începu să-și caute prin buzunare chibriturile. Avea gesturi sacadate și tot corpul îi era scuturat de un tremur insistent. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, dar trupul îi era deja răvășit de efectele narcoticelor.

— Dacă nu vrei să vorbim despre telefoane, atunci să vorbim despre incendiu!

Tonul lui Ray devenise din ce în ce mai violent. Jenny începu să se teamă de evoluția discuției dintre cei doi.

— Nu-mi dau seama despre ce foc vrei să vorbești, strigă Webster, adunându-și ultimele puteri pentru a putea pronunța aceste cuvinte. Continua să caute prin buzunare cutia de chibrituri.

— Refuzi să vorbești? Poliția va identifica cu ușurință vocea pe care am înregistrat-o eu. Te anunț că e aceeași cu cea înregistrată pe automatul lui Jenny.

În acel moment, Ray scoase din buzunar un casetofon miniaturizat.

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de amprenta vocală? Întrebă acesta cu o voce lugubră. La fel cum se verifică amprentele digitale, se pot determina, în mod științific, armonicile care compun o voce umană...

Imediat, tânărul drogat se ridică ca un nebun de pe pat și se aruncă asupra lui Ray, încercând să-i smulgă minusculul aparat care ar fi putut să-l ducă la pierzanie. Ray se feri printr-o săritură; corpul lui Webster se prăbuși pe podea. Ray își ascunse repede minicasetofonul în buzunarul bluzei, apoi îl ajută pe tânăr să se întindă pe salteaua de pe care se ridicase. Webster avea o paloare morbidă pe față și privirea răvășită. Repeta mereu printre frisoanele ce-l scuturau:

— Nu știu nimic... Nu am dat foc niciodată... Niciodată! Nu voiau decît s-o înspăimînt puțin...

— Vorbește, Webster! urlă Ray. Mai târziu, se va ține seama de asta!

— Voiau ca ea să se care, murmură nenorocitul, încercînd cu greu să se ridice și să se sprijine de zid. Ei au avut ideea telefoanelor. Și, pe urmă, s-au enervat. Jenny ar fi trebuit să plece în cel mult zece zile... Și, pentru că ea nu reacționa în nici un fel, atunci mi-am amintit de lilieci... Michael îmi povestise cum imita strigătul lor ca să își sperie sora... În seara furtunii, zgomotul vîntului mi-a dat ideea. Nu aveam de ales... Dacă nu ascultam... știau ei cum să mă facă să cedez!

— Ai făcut toate astea ca să îți poți procura droguri, nu-i așa?

În loc de răspuns, Webster se aruncă plîngînd pe pat.

* * *

Pe drumul de întoarcere, Ray îi povesti lui Jenny că, după informațiile pe care reușise să le obțină, în spatele afacerii se afla un mare antreprenor din Detroit, renumit pentru afacerile sale dubioase. Ceea ce o revolta mai mult decît orice pe Jenny era faptul că acest afacerist nu voise să se implice personal și îl alesese pentru

chestii mai murdare pe Webster.

Nici nu intraseră bine în casă că se auzi țîrîitul telefonul. Ray se grăbi să răspundă, în timp ce Jenny se îndreptă spre camera ei și se întinse pe pat, moartă de oboseală. Era atît de epuizată, că nici nu mai avea puterea să se bucure că maniacul care o chinuise atîta timp fusese descoperit.

— La telefon a fost Terry, care m-a anunțat că l-au săltat pe antreprenor împreună cu mîna lui dreaptă, cel care ți-a dat foc la casă. Webster nu a mințit atunci cînd a spus că a refuzat să pună el focul. Terry a acceptat să nu-l arunce în pușcărie. La ora aceasta se îndreaptă, sub pază bună, în direcția centrului de dezintoxicare de la Toledo... Se pare că mai are încă șanse să fie salvat.

— Tu ai intervenit ca să nu fie arestat? întreba ea cu o voce emoționată.

— Da, i-am explicat lui Terry în ce stare l-am găsit pe băiat. Știi, pentru un om atît de dependent de droguri, cuvîntul *închisoare* este echivalent cu cel de *moarte*.

— Ești minunat! spuse Jenny. Nu numai că te joci de-a Sherlock Holmes, în timp ce continui să îți vezi și de afaceri, dar, pe lîngă asta, probabil că

tocmai ai salvat un om de la decădere totală...

— Să uităm toată afacerea asta, răspunse Ray. În schimb, evenimentele astea mi-au făcut o foame de lup și cred că buna Melanie ne-a lăsat o masă rece, la fel de gustoasă ca de obicei!

Se așezară la masă. Ray a insistat să destupe o sticlă de Bordeaux, păstrată ani de-a rîndul în pivnița moștenită de la bătrînul Graham. Era un eveniment care trebuia sărbătorit.

După o cină copioasă, se retraseră amîndoi — foarte bine dispuși — în dormitor. Spre surprinderea ei, Ray se opri în pragul ușii.

— Aș vrea să-mi cer scuze pentru aseară. A fost o lipsă de delicatețe din partea mea și nu îmi pot ierta egoismul... Nu am înțeles nevoia ta de singurătate. Am crezut că, dacă voi fi lîngă tine, îți va fi mai ușor... Vise plăcute, Jenny! adăugă îmbrățișînd-o tandru.

Apoi ieși, închizînd ușa în urma lui. Puțin după aceea, Jenny se întinse în pat. Era îngrijorată: oare Ray nu o mai dorea? Se frămînta în pat, încercînd în van să alunge toate gîndurile negre care nu-i dădeau pace. Totul era zadarnic. Nu reușea în nici un chip să își găsească liniștea și somnul.

Întins în pat, Ray fixa gînditor tavanul camerei care fusese întotdeauna a lui, încă de pe vremea cînd, copil fiind, venea să-și petreacă vacanțele de iarnă la bunicul său. Se gîndea la femeia iubită. Era derutat: nu știa ce atitudine să mai adopte cu ea. Era convins că și ea îl iubea la fel de mult, însă avea impresia că nu era de ajuns pentru ca neînțelegerile dintre ei să dispară. Între ei lipsea totuși ceva. Deocamdată, nu știa ce anume. Poate că nici el, nici ea nu erau perfecți, dar se iubeau și aveau nevoie unul de celălalt. Își promise în gînd că va face totul pentru fericirea lor.

În acel moment, se auziră două bătăi în ușă. Ray privea — fără să-i vină să creadă — silueta femeii, desenîndu-se în penumbra încăperii. Ochii ei străluceau în întuneric, înfierbîntați de iubire, ațintiți asupra lui. Fără o vorbă, Jenny se îndreptă spre pat și se întinse alături de Ray.

— Draga mea, murmură el, în timp ce îi mîngîia tandru părul despletit.

— Nu ne vom mai despărți niciodată, șopti Jenny, în timp ce lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

— Niciodată, iubirea mea, îți promit!

— Îmi vei ierta ezitărilé? Mai vrei încă să fiu

soția ta? Întrebă Jenny de parcă ar fi fost o fetiță, care a înțeles cât de lipsită de judecată a fost.

— De ce să mai vorbim despre ezitățile tale acum, de vreme ce — totuși — ai venit?

Cu un gest rapid, Ray făcu să alunece cordonul de mătase care lega cămașa de noapte a femeii. Corpul ei gol alunecă între cuverturile albe și se abandonează în brațele lui Ray.

Mîna lui alunecă în jos, spre umerii ei, urmărind parcă fiecare vinișoară de pe mîinile ei, înainte de a trece peste piept, oprindu-se să-i mîngîie sînii, apoi coborînd spre talie. Ray își împinse ușor podul palmei peste triunghiul care-i umbrea începutul coapselor fine.

Gîtul și spatelul ei se arcuiește și, cînd mîna lui alunecă peste șoldul ei, își îndoi genunchii.

— Corpul tău emană frumusețe prin fiecare fibră! Nici nu știu ce să sărut mai întîi, murmură el cu vocea răgușită de dorință.

Se hotărî asupra gurii, în timp ce se strecura între coapsele ei. Căldura ei îl învăluie. Scoase un murmur satisfăcut și se mișcă înainte. Geamătul ei înăbușit îl umplu de bucurie, în timp ce se prăbușea și el într-un val imens de voluptate.

Rămaseră astfel înlănțuiți mai multe clipe. O

dulce tandrețe parcă pusesese stăpînire pe corpurile lor.

Fereastra camerei era deschisă spre grădină și aromele florilor îi învăluiau cu mirosul lor suav. Febra dorinței pusesese stăpînire pe ei, așa încît se iubiră pînă în primele ore ale zorilor.

Cînd se treziră amîndoi, în jurul orei prînzului, era ca și cum o nouă viață s-ar fi deschis înaintea lor.

...

— Jenny! Eu sînt gata... Te aștept în mașină. Larry mi-a spus că va fi la șantier peste exact două ore. Să nu-l facem să ne aștepte! Mai ales că s-ar putea să vină și proprietarul...

Ray ieși din casă zdrăgănînd în mînă cheile mașinii. Gîndindu-se la surpriza pe care i-o va face lui Jenny, își stăpîni cu greu un surîs ironic. Desenele pe care Jenny le făcuse pentru vitraliile casei erau terminate. Dorea să i le arate cît mai repede lui Larry, iar Ray alesese acest pretext pentru a-i arăta șantierul și pentru a-i împărtăși vestea că acea casă urma să fie a lor. Era puțin nervos. Se gîndea cu teamă la reacția ei. Și dacă

nu îi va plăcea? Dar îndepărta în grabă acest gând, spunându-și că acest lucru ar fi fost imposibil! Doar se inspirase din visurile lor din tinerețe!

Jenny apăr pe trepte. Era mai frumoasă ca niciodată și-i stătea grozav în costumul de pînză azurie. Cîteva ore de plajă la piscina de pe domeniu îi dăduseră pielii o tentă maronie, care contura claritatea ochilor, machiați cu grijă.

— Sper ca proiectul meu să-i placă lui Larry și, mai ales, acestui miliardar new-yorkez! spuse ea închizînd portiera mașinii.

— De ce îți faci griji? o întrebă Ray, zîmbind pe sub mustată. Ai făcut o treabă extraordinară. Aceste motive vechi de inspirație celtică sînt minunate! Dacă aș fi eu în locul lui, aș fi foarte încîntat...

— Cu atît mai mult trebuie să-i placă clientului meu. Dar nu pot să fiu sigură. Am întîlnit doar atîția oameni care nu prea știau ce voiau. Le faci un proiect și te refuză, în schimb — cu toate că sînt incapabili să-și precizeze propriile idei — sînt foarte buni în a-ți explica ce nu e bun în ale tale!

— Nu-ți fă probleme, presimt că totul se va petrece foarte bine.

Mașina se opri la marginea unui luminiș în

mijlocul cărula se ridica o vilă superbă. Liniile moderne ale acesteia se conturau armonios pe albastrul cerului.

— Am venit prea repede, spuse Jenny. Larry nu a ajuns încă. Dar spune-mi, cum ai reușit să găsești drumul printre atîtea poteci de pădure? Ai mai fost aici? Ți-a arătat Larry șantierul?

— Nu... Sau mai bine zis, da! Larry mi-a arătat lucrările, acum cîteva săptămîni, bîlbîi Ray, care se întreba în ce moment să-i spună adevărul.

Coborîră din mașină și făcură cîteva pași în direcția casei ale cărei scări de marmură nu erau încă terminate în întregime.

— Va trebui deci să așteptăm sosirea lui Larry, oftă Jenny. Uite! Ușa principală a și fost montată și e închisă cu cheia.

— Asta poate că nu era încă necesar, murmură Ray cu un aer misterios.

Spunînd acestea, hotărî să-i dezvăluie adevărul. Se îndreptă spre ușa din lemn închis la culoare, scoase o cheie din buzunar și descuie.

— Tradiția cere să te iau în brațe și să te trec pragul!

Jenny îl privi buimăcită. Crezuse că nu a

înțeles bine, dar, cînd văzu chipul serios al lui Ray, se convinse.

Surpriza era de asemenea proporții, încît nu-și mai putea reveni. Fără să spună un cuvînt, se grăbi să intre în casă și să străbată locuința din cameră în cameră.

Cu toate că lucrările de finisaj nu erau încă terminate, se puteau — totuși — aprecia impresionantele proporții ale interiorului viliei. Jenny parcurgea casa în sus și în jos cu respirația tărată.

«Nu mă înșel, își spunea, e chiar planul locuinței la care visam în fiecare seară cu Ray, pe malul lacului. Casa visurilor noastre a devenit realitate!»

— Ray, Ray! îl strigă dintr-o cameră de la primul etaj. Vino să vezi!

Ray urcă scările cîte patru deodată. De abia deschise ușa că ea i se aruncă în brațe.

— Ray, e minunat! E prea mult! Parcă trăiesc o adevărată povestă cu zînel

— Uite, aici dorește new-yorkezul acela excentric să fie vitraliile, spuse Ray arătînd cele trei ferestre, care dădeau spre pădure.

— Și pot să-i arăt acestui domn ce desene am

pregătit pentru dormitor? Dacă domnul ar avea timp să arunce o privire peste dosarul acesta...

Scoase desenele realizate în mărime naturală și le așeză în dreptul geamurilor.

— Și, privește, spuse dintr-o dată Ray, deschizînd o ușă, m-am gîndit că e mai bine ca terasa să se deschidă din camera noastră.

Se întinseră pe pardoseala de marmură. Soarele lumina terasa, răsfațîndu-i cu căldura lui puternică.

— Ray, nu știu ce să spun... Ce ai făcut tu astăzi pentru mine e mai mult decît un simplu cadou... E ca o asigurare de iubire pe viață...

Ray o luă în brațe.

— Vom fi foarte fericiți în această casă. Am construit-o gîndindu-mă numai la tine. Casa asta va adăposti iubirea noastră și copiii noștri vor trăi fericiți aici.

— Nu regret decît un singur lucru, murmură Jenny, închizînd ochii. Aș fi dorit ca bunicul tău să fie cu noi în această dimineață...

— Cine știe dacă nu cumva, de acolo, de sus, nu ne privește în acest moment? Întrebă Ray, ridicînd ochii spre înaltul cerului.

— Mai degrabă te-ai uita să vezi cine

sosește..., îi spuse Jenny privind spre fereastră.

Mașina lui Larry tocmai se oprise în fața casei.

— Îți place casa? o întreabă din mers pe Jenny.

— E grozavă, Larry! Mă tot întreb cum de-a avut Ray atâtea idei bune!

— Mă simt ușurat, răspunse Larry. Muncitorii m-au amenințat de mai multe ori că părăsesc șantierul! Ray nu i-a slăbit nici un moment cu ideile lui! I-a înebunit, pur și simplu!

— Doream ca totul să fie perfect, răspunse Ray, încercînd să se scuze.

— Și ai reușit! E, pur și simplu, sublim! adăugă Jenny.

— Nu vă mișcați de aici, mă întorc într-o clipă! adăugă Larry dispărînd pe scară.

Cîteva minute mai tîrziu, era înapoi cu o sticlă de șampanie în mînă și cu cîteva pahare.

— Cînd am plecat de acasă, Donna mi le-a dat spunînd că nu trebuie să scapi niciodată ocazia de a sărbători construirea unei noi case. Se spune că aduce noroc. Și cum nimic nu poate fi mai bun decît șampania...

— Păcat că nu a venit cu tine..., spuse Jenny.

— Și asta nu e decît introducerea! Vom face un chef monstru de casă nouă! Vom dansa pînă

dimineată pe terasă!

Cei trei prieteni ciocniră așezați pe dalele albe care străluceau la lumina soarelui.

Jenny își trecu mîna pe după gîtul bărbatului și îl sărută. Erau, în sfîrșit, fericiți. Dar, mai ales, simțeau că fericirea aceasta, atît de greu obținută, nu va muri niciodată.